Poštarina plaćena u gotovom

Siječanj 1940

GLASNIK SRCA ISUSOVA

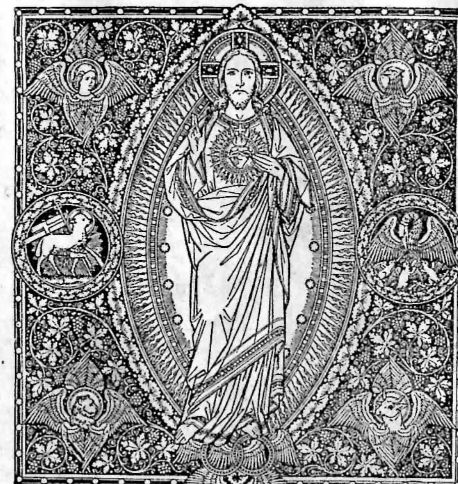
19236

ČASOPISI ZA HRVATSKI KATOLIČKI DOM:

Glasnik Srca Isusova

GOD. 49 SIJEČANJ 1940 BROJ 1

GLE OVO SRCE

»Gle ovo Srce, koje je ljude toliko ljubilo!« rekao je Gospodin sv. Margareti.

Pogledaj, dragi čitatelju, često ove godine Presveto Srce. Pogledaj Ga živom vjerom. Reci: i mene ljubi Presveto Srce.

Oče, majko, pogledajte i vi često ove godine na Presveto Srce, pogledajte i recite: Gle, ovo Srce Božansko i mene ljubi. Jest ljubi vas. Pozna vaše brige, vaše boli, vaše patnje. Nitko vas tako ne razumije kao što vas razumije ovo srce. I nitko nije tako spreman da vam pomogne kao što je spremno ovo najbolje Srce. Nitko vam ne može tako pomoći kao što vam može pomoći svemoćno Srce Isusovo.

Mladiću, djevojko, i vi pogledajte češće na ovo Srce. I recite: Gle ovo Srce i mene ljubi. Ljubi vas, ljubi i svako vam dobro želi, želi vam pravu sreću. Ah kako je ono zabrinuto za vas! Nikome na svijetu nije toliko stalo do vaše sreće, koliko je to stalo ovom najboljem Srcu, jedinom vašom pravom, iskrenom velikom prijatelju. Slušajte ovo Srce. A znate li, što ono traži od vas? Da se čuvate lakoumnosti, da se čuvate grijeha, da poglede svoje često dižete prema visinama nebeskim, da se klonete kaljuža . . .

Djeco! Ah kako istom vas voli Presveto Srce! Pun do-brote milovao je Isus vaše vršnjake. Strogo se je zaprijetio svima, koji bi vašoj lijepoj duši naškodili, a velike nagrade obećao onima, koji se brinu za vas. Ljubite i vi, djeco draga, Presveto Srce Isusovo. Slušajte kao što je mali Isus slušao. Svaki se dan molite Srcu Isusovom. Vaše mu se molitve posebno sviđaju.

Nema nikoga na svijetu, tko bi bio isključen iz ljubavi Srca Isusova. Kamo sreće kad ne bi bilo na svijetu nikoga, tko ne bi ljubio ovo najbolje Srce.

Ljubi ga, čitatelju dragi, barem ti! Ljubi ga još žarče nego što si ga ljubio prošle godine. I Srce Isusovo slat će na te obilje svoga blagoslova. Uz ovako dobro, uz ovako moćno Srce čega da se bojiš ove godine?

Presveto Srce Isusovo, pogledaj na cijeli svijet, pogledaj na naš dragi narod, pogledaj posebno na čitatelje svoga Glasnika. Brani nas od neprijatelja, štiti nas u pogibeljima, tješi nas u žalosti, posvećuj naše radosti.

Samo uza Te, Presveto Srce Isusovo, biti ćemo potpuno sretni.

Gle ovo Srce...

SRETAN BOŽIĆ

i blagoslovenu NOVU GODINU

svim čitateljima, prijateljima i

dobrotvorima žele

UREDNIŠTVO I UPRAVA.

Hrvati mole sv. Oca da proglasi svetim bl. Nikolu Tavilića.

Na dan proslave bl. Nikole Tavilića stupilo je pred sv. Oca veliko hrvatsko hodočašće predvođeno dvojicom Nadbiskupa i šestoricom Biskupa te velikim brojem svećenika i redovnika. Bilo je prisutno do 250 osoba. Ta je audijencija imala posebno značenje radi toga, jer su tom prilikom Hrvati zamolili sv. Oca da bi hrvatskog sina bl. Nikolu Tavilića uvrstio u broj svetaca rimokatoličke Crkve. Ta je molba bila izražena u dvije predstavke. Jednu episkopata, a predao ju je preuzv. g. Dr. Alojzije Stepinac, hrvatski metropolita, a drugu je predstavku predao nar. zastupnik Đuro Maršić u ime predsjednika Dra. Mačeka. Prva predstavka glasi:

Sveti Oče!

Kapela sv. Venancija u krstionici lateranske bazilike označuje početak veza hrvatskoga naroda s Apostolskom Stolicom, koje veze traju 1300 godina, i to iz onoga vremena, kad je Papa Ivan IV. »budući da je bio rodom Dalmatinac«, g. 641. poslao »veoma svetoga i vjernoga opata Martina« (Hist. Salonitana Thomae Archidiaconi, c. VIII.) knezovima hrvatskoga naroda, koji su, poslije Rimljana zauzeli cijelu zapadnu Iliriju od mora sve do rijeka Drave i Drine, da se zajedno s njima poradi oko otkupa zarobljenika i pobrine za prenos svetih tjelesa iz Salone u Rim.«

Ovaj dakle opat, koga smo gore spomenuli, pošto je vjerno ispunio povjerenu zadaću, vratio se u Rim noseći sa sobom tjelesa svetih: Vanencija, Dujma, Anastazija, Maura i drugih svetih mučenika, koji su u Saloni (v. II.—IV.) prolili krv za Kristovo ime, a kojima je u čast isti Papa sagradio kapelu sv. Venancija i u nju pohranio tjelesa.

Od ove godine ta veza hrvatskoga naroda s Apostolskom Stolicom sve se više i više učvršćivala, a osobito djelima drugoga papinog poslanika Ivana Ravenjanina, koji je po odobrenju Pape obilazeći krajeve Dalmacije i Hrvatske obnavljao crkve, redio biskupe i poučavao priprosti puk u katoličkoj nauci (Ondje, c. XI). Sam, posvećen za nadbiskupa, prenio je na Splitsku Crkvu onu povlasticu, koju je od davnine imala Salona.

Hrvatski su knezovi primivši kasnije krst sklopili savez i dali pismeno obećanje sv. Petru Apostolu u doba sv. Pape Agatona i obećali, da neće nikada oružjem napasti tuđe zemlje, nego da će živjeti u miru sa svima, koji to hoće, a s druge strane Papa im je obećao da će se za njih boriti Bog kao osvetnik, a pobjedu će im pribaviti Kristov učenik Petar, ako ih kada napadnu drugi narodi i s njima se zarate (Constantin Porf. De adm. imp. 31.)

Sveti Oče, hrvatski narod nije kroz 1300 godina odstupio od ovoga ugovora i nikada nije prekršio vjere sv. Petru i njegovim nasljednicima, premda su postojale teške napasti i pogibelji. Štaviše, hrabro je branio katoličku vjeru protiv neprijatelja kršćanskoga imena. I zato ga je Papa Leon X. (1599.) počastio naslovom »Predziđe kršćanstva«.

Stoga, Sveti Oče, prostrti do nogu Tvoje svetosti, ponizno molimo, prigodom svečanosti jubileja 1300 godišnjice prvih veza hrvatskoga naroda sa sv. Majkom Crkvom, da se dostojiš jednako vrijednom kanonizacijom unijeti u popis svetaca junaka našega naroda Bl. Nikolu Tavilića iz reda sv. Franje, koji je 14. studenoga 1391. u Jerusalemu prolio svoju krv za Krista, pošto je kroz dvanaest godina obraćao raskolnike i suzbijao krivovjerne bogumile u Bosni, a Papa Leon XIII. proslavio ga je čašću blaženika dne 6. lipnja 1889.

Konačno u ime čitavoga hrvatskoga naroda ponovno ispovijedajući vjernost, poslušnost, ljubav prema blaženom Petru i njegovim nasljednicima ponizno molimo apostolski blagoslov.

Druga pak predstavka kaže:

VAŠA SVETOSTI!

Hrvatsko narodno poličko vodstvo zajedno s cijelim hrvatskim narodom pridružuje se molbi hrvatskog metropolite i zagrebačkog nadbiskupa za kanonizaciju svetog sina hrvatskog naroda bl. Nikole Tavilića.

Imajući sreću i čast, da to ovdje izjavim, dužnost mi je ovom zgodom posebno naglasiti privrženost hrvatskog naroda rimokatoličkoj Crkvi kao nositeljici vječne istine, socijalne pravde i međunarodne solidarnosti u svijetu.

Hrvatski narod, primivši pred više od tisuća godina kršćansku vjeru od rimskih Papa, bio je kroz svu svoju prošlost uvijek nepokolebiv nosilac i pionir gore navedenih vrlina, koje jedine mogu povratiti čovječanstvu sreću, mir i spokojstvo.

Nije zato čudo, da je papa Leon X. dao hrvatskom narodu časno ime »antemurale christianitatis«.

Po svojoj naravi miroljubiv, a po svojem kršćanskom odgoju blage ali nepokolebive i neustrašive ćudi hrvatski narod p r v i *među svim narodima svijeta još godine 680 sklapa međunarodni ugovor s Papom sv. Agatonom, kojim ugovorom obećaje, da ne će nikada voditi ratova u svrhu osvajanja tuđih zemalja.*

Toga se svoga obećanja hrvatski narod časno držao kroz cijeli ovaj više nego tisućljetni period, a uz to je ostao čvrsto i nepomično na braniku svoje zemlje kao samostalne i nezavisne političke jedinice.

Prožet kršćanskom vjerom i kulturom hrvatski narod je uvijek držao zadanu riječ dajući ljubav za ljubav i povjerenje za povjerenje.

Bl. Nikola Tavíliću, moli za nas!

To dokazuje povijest stoljetne borbe hrvatskog naroda za goli život i nezavisnost. Ove su borbe često i istodobno bile borbe za očuvanje veza sa Sv. Stolicom, te pružaju najrječitiji dokaz sinovske povezanosti hrvatskog naroda sa svetom rimokatoličkom Crkvom sve do današnjeg dana.

Nikad ništa nije moglo uskolebati hrvatski narod u takvom držanju.

Zato idući trajno i nepokolebivo stopama svojih pređa hrvatski narod kliče: Živio Sveti Otac Papa PIO XII! Živio!«

Govor Sv. Oca Pija XII.

Na obadvije predstavke odgovorio je Sv. Otac krasnim latinskim govorom. Započeo ga je na hrvatskom jeziku sa »Hvaljen Isus i Marija! Dragi naši Hrvati!« Hodočasnici su burno pozdravili ovaj neočekivani pozdrav, pa je onda Sv. Otac nastavio:

»Časna braćo i dragi sinovi!

Prošlo je više od deset vjekova, kad je 879 g. naš predšasnik Ivan VIII. upravio hrvatskom narodu slijedeće riječi: »Raskriljenih ruku vas pozdravljam i očinskom ljubavi primam i gojim uvijek apostolsku blagonaklonost prema vama«. Mi ne možemo naći zgodnijeg izraza da očitujemo osjećaje, koji danas ispunjaju našu dušu, kad imamo tu sreću da možemo pozdraviti u kući zajedničkog Oca vas, predragi sinovi i kćeri, potomke tako starodrevnog naroda predstavnike naroda hrvatskoga u punoj njegovoj životnoj snazi. Vi ste se sakupili oko Nas pod vodstvom naše časne braće a vaših revnih pastira: metropolita i biskupa, da posvjedočite svoju nepokolebivu vjernost Stolici Sv. Petra, vjernost, koja već traje u prošlosti kroz trinaest vjekova od Pape Ivana IV. po narodnosti Dalmatinca, vjernost rimskoj Crkvi, koju vi slavite kao neprevarljivu učiteljicu vječne istine, moćnu zaštitnicu socijalne pravde i neutrudivu u nastojanju oko sloge svih naroda, pokazavši se tako i na taj način doista dostojnim časnog naslova »predziđa kršćanstva« kojim je nazvao Naš predšasnik Leon X. vaš narod. Slavan i ponosan naslov! I doista malo poslije, kako je veliki svećenik Leon X. te riječi izustio, nastupiše radi velike navale Islama velike poteškoće i teške kušnje za vaš narod i stavlja vas na velike poteškoće u vašoj postojanosti i vjeri. Ali vi ste nadvladali hrabro te kušnje kako za navale Turaka tako i opet u slijedećim borbama za oslobođenje. To Nam sve daje čvrstu nadu, štoviše stalnost i sigurnost, da ćete vi još i danas u vrijeme religioznih raspra i borba oko vjere u Boga i za moralni red, za vjeru u Krista i za blago vrhunaravnog reda, koji vodi u blaženu vječnost, a koje su potresle cijelim narodima, tolikim klasama građana, da ćete vi — kažem ponovno — i danas ostati čvrsti i vjerni nauci katoličkoj i odredbama sv. crkve, njenoj vrhovnoj glavi poput primjera blaženog Nikole

Tavilića, u kome je vjera gorjela poput svete vatre i čija kanonizacija, ako je tako u planovima Gospodnjim, razveselit će ne više vas nego li Nas same.

Vi imate u naravi svojoj one tvrdoće i stalnosti poput vaših planina. O, da bi se taj karakter iskazao u čvrstoći vaše djedovske vjere! Čvrsta i stalna treba da je ta vjera, kao što je stanac-kamen sa vašeg Velebita, koji prkosi burama i olujama. Vjera Kristova je intimna zajednica s namjesnikom Kristovim, jest temelj i kao jedno tlo na kome treba da cvate vaš život, život aktivnosti, socijalne karitativnosti i personalne svetosti. Poslužite se svim organizacijama crkvenim, napose Katoličkom Akcijom, da pokažete što više plodova kršćanske vjere na svim područjima javnoga života. Mi vam danas dajemo poticaj s toliko više pouzdanja, jer nam se čini, da nam se smije nada boljih dana, nada jedne bliže budućnosti, u kojoj će odnosi između Crkve i države u vašoj domovini biti što shodnije uređeni sa složnim obostranim radom i obostranom koristi. Na toj bazi treba da napose cvate svetost unutrašnjeg života. Otvorite srca svoja i načinite slobodan ulaz zakonima Božjim i kršćanskoj savršenosti spojenoj sa kršćanskom svakidašnjom molitvom, sa zajedničkom molitvom u domovima svojim pred Raspetim Spasiteljem. Otvorite vaša srca s jednostavnošću vašega života u svakoj kreposti i časteći se najužim ujedinjenjem s Kristom napose u Svetoj Euharistiji, s kojom treba da uskladite sve vaše misli, sve vaše riječi, sva vaša djela, sa nježnom i sinovskom pobožnošću prema Blaženoj Djevici Mariji. Odgajajte svoju mladež u strahu Božjem i sačuvajte joj katoličke škole. Onda će mir Božji ući u vaše obitelji, sjat će nad vašom dragom domovinom prava i trajna sreća. Ne možemo bolje zaključiti ove Naše riječ nego s riječima blagoslova, koje je papa Ivan VIII. upravio Hrvatima u pismu, koje smo na početku svoga govora naveli: »U svetim molitvama sjećajući se vas pred Gospodom raskriljenih ruku Gospodu Svemogućem Bogu preporučam vas i svojim blagoslovom blagoslivam vas u Kristu Gospodu našem da se ovdje i u vječnosti tijelom i dušom blagoslovljeni s Gospodom veselite!« S takovim osjećajem blagoslivam vas, sve vaše obitelji i cio vaš hrvatski narod, a napose vašu mladež, te iz dubine svoga srca podijeljujem svoj apostolski blagoslov.«

Sv. Otac Papa završio je svoj govor hrvatskom riječima »Živjeli, dragi naši Hrvati!«

Na te riječi probila je nova bura oduševljenja, a zatim je došao do prijestolja dr. J. Andrić i klečeći predao Papi Piju XII kip blaženog Nikole Tavilića kojeg je izradio kipar Kerdić. Odmah zatim dolazi dr. Kuntarić iz Požege pa i on klečeći predaje Papi Piju XII. knjigu hrvatskog franjevca o. Bernardina Polonija, bivšeg provincijala konventualaca iz Zagreba »Život blaženog Nikole Tavilića«. Nakon toga je hrvatski metropolita dr. Stepinac hodočasnicima u glavnom preveo najglavnije misli papinog govora, pa su

hodočasnici oduševljeno ponovno pozdravili Sv. Oca Papu otpjevaši »Zdravo Djevo«, a zatim »Lijepu našu« koja je otpjevana po prvi puta u Vatikanu. Audijencija je zaključena nešto prije 10. sati.

Nas Hrvate sad mora i opet obuzeti sveti ponos. Naša čast zahtijeva, da svojim djelima i svojim životom dokažemo, da se sv. Otac Papa nije prevario, kad nas je tako pohvalio.

A što se tiče proglašenja svetim Bl. Nikole Tavilića, moramo se mnogo moliti, da stvar do kraja lijepo uspije Bogu na slavu, a hrvatskom narodu na spasenje.

*

HRVATSKI NAROD — NAROD SRCA ISUSOVA

Biskupi učesnici hrvatskog hodočašća u Rim uputili su na blagdan bl. Nikole Tavilića iz Vječnoga Grada Hrvatima katolicima ovu zajedničku poslanicu:

»Naš Hrvatski Narod proživljuje danas jedno od najvećih doba u svojoj historiji. Duboko smo svijesni, da se nalazi na velikoj raskrsnici, gdje treba da izabere sebi puteve za buduća stoljeća svoga života. Usred sadanjih kobnih događaja u Europi i još možda kobnijih ideoloških utjecaja treba njemu i njegovim duhovnim i narodnim vođama posebne pomoći s neba, da se mudro, snažno i ustrajno zaputi prema ciljevima, koji mu jamče blagoslov Božji za sva područja njegova duhovnog života i blagoslov Božji na svim poljima njegovih prosvjetnih, socijalnih, gospodarskih i narodnih nastojanja.

Dobro znamo, što veli Duh Sveti: »Ako Gospodin ne gradi kuće, uzalud se trude, koji je grade; ako Gospodin ne čuva grada, uzalud bdiju, koji ga čuvaju«. Jer »dobro je samo narodu, komu je Bog Gospodar«. Poradi toga došli smo u Rim, a s nama također ovlašteni zastupnik Hrvatskog Naroda i brojni hodočasnici, pripadnici raznih slojeva iz svih hrvatskih krajeva, da čujemo iz ustiju samoga Sv. Oca Pape Pija XII. koji zamjenjuje Krista, Gospodara naroda i njihovih sudbina na zemlji, što treba da Hrvatski Narod radi, da mu budu odluke na današnjoj njegovoj velikoj raskrsnici na sreću i blagoslov. Papa je od Boga postavljeni nepogrješivi tumač onih istina, koje upućuju ne samo duše k sreći u Bogu nego i čitave narode k sreći na zemlji. Tko njega slijedi i sluša, neće i ne može zalutati.

S najvećom ljubavi On nas je danas primio i sa spremnošću najboljeg oca razvio nam program, prema kojemu neka Hrvatski Narod u današnje doba radi, da budu njegova djeca doista djeca Božja, a on jak i sretan na zemlji. Prekrasan je taj program; on zaslužuje, da ga svaki Hrvat katolik nauči na pamet, da svaku njegovu riječ neizbrisivo zacrta u svoju dušu te je u životu posvuda

ostvaruje. Rijetko se kada desilo, da je Namjesnik Kristov na zemlji jednome narodu tako od srca, tako lijepo i tako stvarno razvio program rada za njegovo svestrano blagostanje, kako je to danas učinio Sv. Otac Pijo XII.

Poznat vam je taj program, jer ste ga već čitali u novinama i poznato vam je također obećanje, s kojim ga je Sv. Otac zaključio: »Ako ga budete provodili, onda će se nastaniti mir Božji u vaše obitelji, i sunce će istinitog i trajnog blagostanja zasjati nad vašom domovinom.« Divno i sveto obećanje Hrvatskom Narodu iz ustiju Onoga, koji Krista na zemlji zamjenjuje!

Međutim ne smijemo zaboraviti, da je Sv. Otac kao primjer rada i života pred naše oči stavio našeg sunarodnjaka Bl. Nikolu Tavilića. Prekrasno je istaknuo, da je u duši toga našeg Blaženika vjera plamsala kao sveti oganj, a s takovom vjerom neograničena odanost prema katoličkoj Crkvi i volja, da se za njezine istine žrtvuje do mučeništva i smrti!

Povedimo se za primjerom blaženog našeg Nikole Tavilića! On je naš! On zastupa one hiljade i hiljade Hrvatskog Naroda, koje su kroz dugo doba turskih navala i turske vladavine i sami bili radi svoje vjere mučeni te su mučeničkom smrti poginuli. Nijesu oni u svojim mukama kolebali, nego ih drage volje snosili uvjereni, da se samo po sebi razumije da za Boga i katoličku vjeru trpe, pa makar u najvećim mukama umrli. Nitko nije njihovih imena zabilježio, niti opis njihovih muka očuvao, jer nije bilo ni prilike ni čovjeka, koji bi bio mogao to učiniti. Bl. Nikola Tavilić danas nam je kao zastupnik svih tih naših mučenika za Krista i njegovu božansku nauku!

Naša je vjerska i narodna dužnost dakle, da u štovanju bl. Nikole usredotočimo i dužnu počast svim onima, koji su za Krista i vjeru mučeničku smrt podnijeli. I kad se nalazimo pod utiskom velikih poticaja Sv. Oca, pozivljemo sve Hrvate katolike, da smatraju to štovanje svojom posebnom vjeskom i narodnom dužnošću.

Kao tumači te dužnosti iznijeli smo danas pred Sv. Oca i svoju poniznu molbu da proglasi našega bl. Nikolu Tavilića Svecem katoličke Crkve, a to bi bilo u današnje doba od neizmjerne važnošti i za obnovu vjerskog života u Hrvatskom narodu. U vezi s našom molbom sam Sv. Otac u svojem govoru danas je izjavio, da bi bilo osobito veselje i njemu kad bi Providnost Božja dopustila, da bl. Nikola Tavilić bude proglašen Svecem.

Neka bude dakle cilj našim molitvama i svetim nastojanjima, da katolička Crkva proglasi bl. Nikolu Tavilića svojim Svecem! U tu svrhu njegujmo svuda štovanje prema njemu i s velikim pouzdanjem obraćajmo se u svojim nevoljama k njemu, da za nas posreduje pred Bogom! Molimo se mnogo i ustrajno kod svake zgode, da Bog proslavi bl. Nikolu i posebnim vanrednim činima, koji bi bezuvjetno dokazivali, kako je Njemu štovanje bl. Nikole Tavilića ugodno! Nasljedujmo toga našeg blaženika u obrani sv.

katoličke vjere i u životu prema njezinim naukama! Širimo također posvuda uvjerenje, da će bl. Nikola Tavilić kao sin Hrvatskog naroda stostruko svome narodu uzvratiti sve ono, što doprinosi da se putem njegova štovanja Bog slavi i katolička vjera utvrđuje. U svijetlu velikih vjerskih istina o općinstvu Svetih zacijelo nije slučajno, što se iza velike počasti, koja se bl. Nikoli Taviliću prigodom našega narodnog hodočašća u Sv. Zemlju u srpnju pretprošle godine iskazala u Jeruzalemu, neočekivano sretno riješilo i pitanje podignuća novoga zavoda sv. Jeronima u Rimu i otvorili se putevi k slobodi za njegov nacionalni život. Sin Hrvatskog naroda bl. Nikola Tavilić hoće da bude svojemu narudu zahvalan!

Slaveći danas blagdan bl. Nikole Tavilića svega smo toga osobito svijesni. Duboka želja da Sv. Otac njega proglasi Svecem, želja je da Hrvatski Narod služi proslavi Kristovoj; da Hrvatski Narod postane narod Božji; narod, kome je Papa Ivan VIII. godine 879. upravio riječi: »Budite vjerni Bogu i sv. Petru do smrti i primit ćete krunu života, što ju je Bog obećao onima, koji Ga ljube!«

U Rimu na blagdan bl. Nikole Tavilića dne 14. studenoga 1939.
Dr Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački,
Dr Ivan Šarić, nadbiskup vrhbosanski
O. Alojzije Mišić, biskup mostarski,
Dr Dionizije Njaradi, biskup križevački
Dr Jeronim Mileta, biskup šibenski i ap. Adm.
Dr Kvirin Kl. Bonefačić, biskup splitski,
Dr Josip Srebrnić, biskup krčki,
Dr Viktor Burić, biskup senjski i modruški.

Bijeg u Egipat.

Milosrdni ružmarin.

Pobožna priča

Treba bježati, odmah bježati, daleko — u stranu zemlju, ostaviti domovinu, nekamo gdje tiranin Herod nema moći.

Tako je Anđeo Gospodnji u snu kazao Josipu.

Josip je poslušao.

Sveta je Obitelj bježala prema Egiptu, da spasi Dijete-Isusa. Bježali su noću, u tami. Vodila ih je sjajna zvijezda, koju su pratili nevidljivi anđeli. Najednom se začuje topot konja i zveket oružja.

Herodovi vojnici.

Potjera je išla tragom Josipova magarca.

Herod ne pušta tako lako svoj plijen.

Josip reče Mariji, koja je u naručju nosila Isusa: — Šta da radimo sada?

Bogorodica, sva u strahu, zamoli oholu palmu, koja se ponosno dizala na rubu ceste: — Sakrij nas svojim velikim lišćem!

Ali palma oholo odgovara jadnim bjeguncima: — Ne mogu savijati svojih grana. Pa i kad bih ih savila, ne bi ti uspjelo spasiti dijete.« A u sebi je palma kazala: — Zar da izložim opasnosti svoju ljepotu zbog ovih bjegunaca?

Tada se Bogorodica obrati bambusu s molbom: — Sakrij nas.

Ali bambus, koji se bojao kao ženica, nije se htio uznemiriti zbog drugih i odgovori: — Moje je lišće krhko i usko. Vojnici bi vas odmah otkrili. Tražite dalje.« A u srcu je bambus govorio: — Herodovi konji imadu dobar njuh i jake čeljusti. Ako ih sakrijem, pojesti će sve moje lišće.«

Pokraj je stajao lijep limun.

Bogorodica mu se približi i nježno ga zamoli: — Hoćeš li nas sakriti?« A limun je zbog svoje ljepote bio oholiji od palme i veoma škrt. Odgovori: — Nisam se rodio da služim niti da primam goste: traži drugdje, ženo, ono što tražiš.« U sebi je mislio: — Da sam ih primio, nestalo bi moga lišća i sutra u zoru palma bi mi se smijala...

Međutim se topot konja približavao. Još nekoliko časaka i postali bi zarobljenici Herodovi.

Gospa je nedaleko primijetila ružmarin i obratila se njemu. Ponizna biljka čula ju je, kako moli paomu, bambus i limun. Odmah je podigla svoje slabe grane i ponudila se da sakrije Svetu Obitelj pod svoje okrilje.

Ljubeznu su ponudu prihvatili.

Prispješe Herodovi vojnici... dođu, prođu... udaljuju se... Mali je Isus spašen...

Josip i Marija združe se s anđelima, da se zahvale Gospodinu, što su izbjegli pogibelji.

Opasnost je prošla, Bogorodica se primirila, Isus se nježno smiješi. Zatim se obrati ružmarinu: — Jer si bio milosrdan, dat ću ti plavi plašt kao što ga ima moja Majka, i u mjesecu maju tvoje će cvijeće izgledati kao safiri te će ljupko i ugodno mirisati.

Ružmarin se zahvali. Bio je smeten zbog tolike darežljivosti. Od onog dana pokriven je stalnim plaštem nebeske boje, a u maju divi se svojim cvjetovima, koji su lijepi kao safiri.

*

Oh, kad bi i ja, Gospodine, mogao kao ružmarin da ti pružim gostoprimstvo u svom srcu, da te sakrijem, kad te progone ljudski grijesi!

Ne, ne bi tražio za uzvrat plašt nebeske boje, niti cvjetove slične safirima. Jedino bih ti kazao: »Obrati se k meni kao prosjaku, koji na rubu ceste pruža ruke i daj mi komad kruha nadnaravnoga, — daj mi svoju milost, daj mi život s tobom i u tebi.«

B.

»Daj nam Bog zdravlje, k tomu veselje — Na tom mladom ljetu svega obilja!«

U našoj božićnoj pjesmi, u kojoj je toliko vjere, ljepote i čudoredne pobude, evo ima i pobožne molitve. Mi molimo u božićnoj himni »Narodi nam se«, da nam Bog dade zdravlja, veselja, svega obilja.

M o l i m o z d r a v l j e. Veliko je to blago. Čovjek ga tek onda zna pravo cijeniti, kada ga izgubi ili kad se makar samo malo naruši.

Bolesnih je posvuda. Nijedna dob, nijedan stalež nije isključen. Jedni boluju već u ranoj mladosti, druge snalazi bolest u muževnoj dobi, a neke tek pod strane dane.

Međutim poznato je i to, da su mnogim i teškim bolestima i sami ljudi krivi. Ravnatelj jedne bolnice za duševne bolesti upitan za uzroke umobolnosti, odgovorio je, da su u z r o c i u g l a v n o m g r i j e s i, i t o b l u d n o s t, p i j a n s t v o, u o p ć e r a z v r a t a n ž i v o t. To nam govore i liječnici drugih bolnica. U glavnom su grijesi, razvratni grijesi, uzrokom teških pa i neizlječivih bolesti. Jednoj je gospođi otvoreno rekao liječnik, da je velika šteta, što na njenom trulom tijelu stoji tako lijepa glava. To je ona u društvu poznatih sama pripovijedala, a za uzrok navela, d a j e t o p o s l j e d i c a p o b a č a j a.

Poznati i uvaženi liječnik u Z. Dr. X., kad bi dolazio u sobu zaražene mlade i nadobudne gospode i ova pred njih drhtala radi gorkog liječenja, on bi smješeći se pjevuckao: »Z a j e d a n č a s a k r a d o s t i . . .«

Mudraci s Istoka.

Za n a š Z a g r e b rekao je jedan uvaženi liječnik, da u njemu b o l u j e o k o 30.000(!) osoba od spolnih bolesti. I to su samo oni, primjetio je on, koji se javno liječe, a gdje su drugi, koji se liječe potajno?

Svi, svi ljudi žele zdravlje, ali ih malo, kako vidimo i znamo, radi za zdravlje. Nije onda čudo, da »k o s i j e p r o k l e t s t v o, i ž a n j e p r o k l e t s t v o«, ito već na ovom svijetu.

Kako je zdravlje tijela veliko blago za čovjeka, tako je i v e s e l j e, z d r a v l j e s r c a i d u š e, v e l i k o n j e g o v o b l a g o i s r e ć a.

Lijepo kaže naša pjesma: »Radost i veselje od Boga su dar . . .« Nu kako ljudi kvare svoje zdravlje tijela neurednim životom, tako rade i grješnim životom na uštrb veselja srca i duše. Istina, na svijetu nema raja, ali je također istina, što kaže naš H. Badalić? »Č i s t a s a v j e s t s v i m s e m u k a m s m i j e.«

Moliš za zdravlje i veselje. Za mnogo moliš, za veliko blago moliš, ali nemoj onda protiv sreće i veselja raditi. G r i j e h j e v e l i k i n e p r i j a t e l j z d r a v l j a i v e s e l j a. »B e z b o ž n i k n e m a m i r a.«

Ti moliš i za svagdanje potrebe: »Na tom mladom ljetu svega obilja.« Ne samo »kruh svagdanji«, nego moliš obilje. Dobro. Moliti smijemo, pogotovu, kada se podvrgnemo odano volji Božjoj. »B u d i v o l j a T v o j a . . .«

Na Božjem blagoslovu sve počiva, o njemu sve ovisi. Badava sav trud i nastojanje pojedinca, obitelji, naroda, ako ne bude blago-

slova odozgora, ako Bog ne podijeli uspjeha. A zar da On, »od koga svaki dobar i savršen dar dolazi«, dade taj dar onom čovjeku, onoj obitelji, onomu narodu, koji kune i proklinje Njegovo Presveto Ime, koji ne pozna svetka ni petka, koji ne zna za mir, slogu, milosrđe i t. d. i t. d? Da On dade blagoslova narodu, koji hotice, znatice radi protiv Njegovih svetih odluka, na pr. u pogledu svrhe braka?

Budimo prijatelji sebi, svojim obiteljima, svojem narodu, ali ne samo na jeziku, nego i na djelima! Onda će i Gospodin, koji je rekao: »Dajte i dat će vam se«, uslišiti molitvu našu!

»Daj nam Bog zdravlje — k tome veselje,
Na tom mladom ljetu — svega obilja!«

Đuka

Opće i posebne nakane svetoga Oca Pape.

Nakana Apostolstva molitve za siječanj, blagoslovena od sv. Oca.

Izvanredno je počitanje i poštovanje prema našem sv. Ocu Papi nesamo kod katolika, rasijanih po čitavoj kugli zemaljskoj, nego i kod milijuna inovjeraca. Ljudi zdravog razuma i dobre volje upiru sa svih kontinenata svoje začuđene i znatiželjne oči prema Vatikanu, prema onoj izvanrednoj ličnosti, koja se ističe iznad ovjenčanih i neovjenčanih magnata ovoga svijeta. Duhovna je to sila, koja izbija iz neobične pojave Papine, a ta je jača negoli sve druge niske i prolazne. Mi katolici štujemo sv. Oca, jer znademo, da je on pravi nasljednik sv. Peta, živi Namjesnik Isusov na zemlji, vidljiva glava Crkve Kristove. A štujemo ga najvećma onda, ako se s njim i za nj molimo. Sam Isus moljaše se za svoga Nasljednika Petra, da ne smalakše vjera njegova. Lk. 22, 32. U prvim se vremenima mlađahna Crkva bez prekida molila Bogu za sv. Petra. Dj. Ap. 12, 5. A i poslije. — Papa je najuzvišeniji član mističnog tijela Kristova; on je od Boga primio vrhovnu vlast na zemlji; on sačinjava živu vezu između neba i zemlje. Ničije molitve ne prodiru tako neposredno i sigurno do presv. Srca Isusova kao molitve Njegova Zamjenika ovdje na zemlji. Hoćeš li, da ti budu molitve uslišane, moli se za Papu, moli se s Papom. Sveti Otac imade mnogo nakana, na koje želi, da se i mi s njime molimo.

A koje su te nakane sv. Oca, na koje ćemo se moliti? — Da ih sve izbrojimo, trebalo bi da čujemo one brojne govore, koje on drži skupinama hodočasnika; da pročitamo divne enciklike i pisma. Ovdje kao da osluškuješ kucaje njegova očinskog srca i saznaješ, što sv. Otac želi od svoje djece, što vrhovni Pastir duša traži od svojih vjernika.

*

Općenite želje sv. Oca Pape obuhvaćaju sve teške probleme sadašnjice, sve gorke poroke današnjega društva, obitelji, pojedinaca, — svu dušu i tijelo čovječanstva.

Prstom upire na kobne zablude naših vremena sa sveukupnim vrtoglavim lutanjem i rušenjem. Papa oplakuje zla modernoga društva, koje niječe Boga, koje se guši u privatnoj i javnoj raspuštenosti te srlja u tamu poganstva podavajući se razbuktalim i razularenim strastima. Mnogi se udaljuju od čiste nauke Kristove; kidaju veze s Petrovom Stolicom, a to sve na propast neumrlih duša svojih i bližnjega...

U divnoj enciklici »Vrhovnog Svećenstva« progovorio nam je sv. Otac o zaboravljenoj ljubavi. Upozoruje nas na temeljno jedinstvo ljudske obitelji, na kršćansku ljubav prema domovini, na zadatke države, na prava obitelji, na prava savjesti, na temelj pravednih i mirnih odnosa među narodima. Ističe bitnu i majčinsku zadaću Crkve, čiji se »najplemenitiji i najplodniji posao u korist mira sastoji u propovijedanju Evanđelja, što je Crkvi ostavio njezin božanski Osnivač. Evanđelje će ljudima ucijepiti istinu, pravdu i ljubav kao i nastojanje oko toga, da se zapovijedi čvrsto usade u srca i savjesti... Rad oko širenja kraljevstva Božjega, što je svako stoljeće vršilo na različite načine, raznim sredstvima, u mnogobrojnim i teškim borbama, to je zapovijed, koja obvezuje svakoga, koga je milost Božja istrgnula iz ropstva sotone, i tko je po krštenju bio pozvan, da bude sudionikom toga kraljevstva«.

Uživimo se u ove općenite nakane sv. Oca Pape te zajedničkom molitvom ublažujmo uvrijeđeno Božje Veličanstvo moleći presv. Srce Isusovo, neka izlije obilje svoga blagoslova na mukotrpno čovječanstvo.

★

Među posebne nakane sv. Oca ubrojimo i one, koje su upućene svima nama Hrvatima prigodom hrvatskog hodočašća u Rim, za vrijeme svečane audiencije dne 14. XI. 1939.:

nepokolebiva vjernost prema sv. rimskoj Crkvi, koju hrvatski narod od vajkada slavi i štuje kao »neprevarljivu Učiteljicu vječne istine, moćnu Zaštitnicu socijalne pravde, neutrudivu Nastojateljicu oko sloge svih naroda«;

čvrstoća i stalnost u djedovskoj sv. vjeri, koja neka je »poput stanca-kamena s kršnoga Velebita, koji prkosi burama i olujama«;

procvat privatnoga života, socijalne karitativnosti, osobne svetosti, Katoličke Akcije.

Otvorite srca svoja zakonu Božjemu i kršćanskoj savršenosti: gojeći svagdanju i zajedničku molitvu u krugu svoje drage obitelji.

Najuže sjedinjnje s Kristom u presv. Euharistiji, »s kojom treba da uskladite sve svoje misli, sve svoje riječi, sva svoja djela«.

Nježna i sinovska pobožnost prema bl. Djevici Mariji, koja svojim moćnim zagovorom i majčinom ljubavlju štiti i brani milu nam domovinu Hrvatsku.

»Odgajajte svoju mladež u strahu Božjem i sačuvajte joj katoličke škole. Onda će mir Božji ući u vaše obitelji; sjat će nad vašom dragom domovinom prava i trajna sreća.«

Vj. L.

BARTOLOVEC: Dj. dr. S. I.

Ne daj se voditi od svakoga.

Jednog dana došla svećeniku sva zaplakana neka inače dobra gospođa.

— Šta plačete što se opet dogodilo? upita velečasni.

— Kako ne ću plakati i žalosna biti, odgovori ona, kada drugi znadu Bogu bolje služiti od mene.

— Pa to nije uzrok za plakanje, nego za veselje. I dobro je, da ima duša, koje Boga ljube više nego mi! Ma ljubili ljudi Gospodina kolikogod mogu i umiju, kaže sv. Toma Akvinski, On je i ostaje nad svaku ljubav i hvalu!

— Uostalom, kako ste vi, gospođo, došli baš na ovaj uzrok svoje tuge i žalosti?

— Kako? Evo kako: Prije par dana sastala sam se s mojom starom prijateljicom Rezom, pa smo mnogo i dugo razgovarale o pobožnosti i uopće o svetim stvarima. Govorile smo i o krunici. Sva sam uzdrhtala, kada mi je prijateljica Reza pripovijedala, koliko ona svaki dan moli. Osobito me je uplašila njezina riječ, da ona izmoli svakiput kod sv. Mise, ito tihe, tri krunice. Ja nevoljna jedva izmolim jednu krunicu, a ona tri! To je sveta duša, a gdje sam ja ostala! Evo to je uzrok mome jadu, mojoj žalosti, mojoj zdvojnosti. Kako su drugi pokročili na putu savršenstva, a ja sirota zaostala! Od žalosti i ne jedem i ne spavam već 3 dana.

— Vaša žalost, gospođo, posve je neispravna. Sud o savršenosti vaše prijateljice gospođe Reze ne stoji. Gospodin Bog ne gleda na to, koliko se moli, nego kako se moli. Sv. Toma Akvinski kaže, da bi molitva bila Bogu draga, a nama korisna, mora se udovoljiti ovim uvjetima:

1. riječi molitve treba dobro izgovarati,
2. paziti na njihov smisao i
3. stalno imati na pameti, komu se molimo.

Treba dakle moliti s razumijevanjem. Pod takovim uvjetima može se kod sv. Mise izmoliti samo jedno otajstvo krunice.

Istina, tiha sv. Misa traje oko pola sata, a za jedno otajstvo treba četvrt sata, ali kad se i sv. Misa prati sa razumijevanjem, onda o tri otajstva krunice ne može biti ni govora, a da molitva bude Bogu mila i molitelju korisna. Vi dakle nemate razloga, da se žalostite, što možete izmoliti samo jedno otajstvo krunice, a vaša »sveta« prijateljica Reza nema ni najmanje razloga, da se hvali i ponosi, što izmoli pod tihom sv. Misom sva tri otajstva krunice. I onda — pobožnost se ne nosi na pazar, pa bi gospođa Reza pametnije učinila, da je šutjela. Uostalom u duhovnim stvarima neka vam ne bude makar tko savjetnik i vođa. Čast Rezama i Marama i Jalžama i Katama i Petru i Pavlu, ali duhovni vođe jesu i mogu biti samo oni, koje je Gospodin Bog na to mjesto postavio.

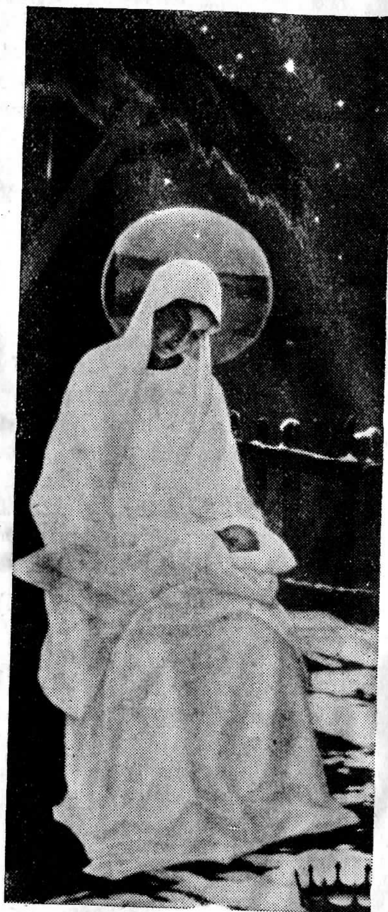
Ne dajmo si narušavati duhovnog mira, nego radujmo se u Gospodinu i služimo Mu u veselju!

Đuka.

Srce Isusovo, šatore Višnjega, smiluj se nama!

Posljednji put promotrili smo, kako je Srce Isusovo hram Božji, a danas velimo, da je Srce Isusovo šator Višnjega. Razlika između hrama i šatora jest u tom, što je hram mjesto nepomično, a šator se dade pomicati s jednoga mjesta na drugo. Tako su Izraelci imali šator, u kome su prikazivali žrtve, dok im nije

Salomon sazidao veličajan hram. Zato velimo, da je Srce Isusovo šator Višnjega, budući da je Srce Isusovo bilo pomični hram, jer je Isus po svojoj čovječjoj naravi prolazio zemljom židovskom čineći svuda dobro — kako veli Sv. Pismo. I danas je s nama Isus na posebni, euharistijski način svagdje, gdje je sv. Euharistija.

ganima. Zato veli apostol Pavao u poslanici Rimljanima (15, 8.), da je Isus Krist bio sluga obrezovanja — to jest apostol i propovjednik Židovima. U drugu ruku - veli sv. Toma - propovijedao je Židovima sam Spasitelj, da pokaže, kako je njegov dolazak od Boga; jer je red tražio, da Židovima bude riječ Božja propovijedana prvima, jer su oni bili Bo-

Srce Isusovo je šator, kojim se očitovao Svevišnji cijelome svijetu: Židovima sam, hodajući njihovom zemljom, poganima po Apostolima, svima pak po svojoj Crkvi.

Židovima je propovijedao sam Spasitelj, da pokaže, kako veli sv. Toma, kako su njegovim dolaskom ispunjena sva obećanja, što su njima dana, a ne po-

gu bliže vjerom i štovanjem jednog Boga, a po njima da riječ Božja prijeđe na pogane. Stoga i veli Spasitelj, da nije poslan nego k izgubljenim ovcama doma Izraelova. Sveti Jeronim kaže, da tim riječima Spasitelj nije rekao, da nije poslan i poganima, već da je u prvom redu poslan Izraelcima. Na taj način očitovao se Svevišnji Izraelcima, i bio od njih upoznat po Isusu, u čijem je Srcu bio kao u šatoru i monstranci.

Poganima se očitovao Svevišnji po Apostolima, kojima je Isus dao zapovijed, da idući u čitavi svijet propovijedaju Evanđelje svakome stvoru. No Apostoli nijesu samo nauku Kristovu navješćivali ljudima, već su i davali vjernicima Gospodina Isusa Krista u presvetoj Pričesti. I tako kao da je Isus Krist bio nošen narodima na ramenima Apostolâ. Kako je Isus došao na svijet za sve ljude svih vremena, osnovao je svoju Crkvu na pećini, s kojom je vazda do svršetka svijeta. Kao što su Apostoli naviještali i nosili Isusa narodima, isto tako to čini i Crkva: Papa i biskupi. Šator presvetog Srca Isusova nije iščeznuo, već je prelazio od ramena Apostolskih na ramena njihovih nasljednika — i tako će to biti i unapredak do konca svijeta.

Šator već ljudski je to ljepši, što je uzvišeniji njegov prebivalac. Svevišnji našao si dostojan šator u Srcu Isusa Krista, jer je to Srce Božansko — druge osobe Božanske. Po tom šatoru — Srcu Isusovu — upoznali su i zavoljeli ljudi Gospodina Boga, koji je »t a k o l j u b i o s v i j e t, d a j e p r e d a o j e d i n o r o đ e n o g S i n a s v o g a, d a n i j e d a n, k o j i v j e r u j e u n j e g a, n e p o g i n e, n e g o d a i m a ž i v o t v j e č n i« (Iv. 3, 16). Uzato po tom šatoru zadobiše ljudi milost, a po milosti život vječni.

Iz svega spomenutog izlazi, da nam se valja klanjati presvetome Srcu Isusovu, da nam treba prigibati koljena pred Isusom u Svetohraništu. Na to nas sv. Crkva napose podsjeća na Tjelovski blagdan.

O šatore Višnjega, Presveto Srce Isusovo, primi nas pod svoje okrilje, i ne daj da te ikad ostavimo! Daj, da budemo što čistiji i ljepši šator, u koji ćeš često, da svaki dan dolaziti po svetoj Pričesti!

B. S t r i ž i ć D. I.

Kako je u paklu?

— Velečasni, biste li mi mogli reći, da li će se ljudi u paklu kuhati ili pržiti? pitao jedan gospodin propovjednika želeći se narugati nauci Isusovoj o paklu.

— To ćete sami vidjeti, gospodine, odgovorio je svećenik...

Ovaj odgovor nije ostao bez uspjeha. Gospodin je ušao u se, obratio se. Sam je poslije pripovijedao, kako je ovaj odgovor bio početak njegova obraćenja.

Oltar sav u sjaju

Oltar sav u sjaju,
duša kô u raju —
te gleda i gleda,
otrgnut se ne da
od Isusa svog.

Otvara si grudi
pa nam iskru nudi,
da sitnu, gle sitnu —
ali nezasitnu —
Do Isusa svog.

Srce Božje gori,
duše mlake kori,
što ne će pa ne će,
tu da traže sreće
kod Isusa svog.

Duša iskru prima,
ljubav mahom ima:
ne sitnu, ne sitnu
nego nezasitnu —
do Isusa svog.

Oltar sav u sjaju,
duša već u raju —
te gleda i gleda,
otrgnut se ne da
od Isusa svog.

I. K.

Jedini Lun!

Prije nekog vremena zamolilo je uredništvo Glasnika Srca Isusova sva društva Srca Isusova, da odrede jedan ili više dana u godini, kada će uime svoga društva dati služiti svetu Misu za sv. Oca Papu. Urednik je zamolio da mu se javi također datum te ili tih posebnih svetih Misa. I gle! Još se nitko nije javio o s i m D j e v o j a č k o g d r u š t v a S r c a I s u s o v a i z L u n a u D a l m a c i j i, koje je odredilo da se u njegovo ime služi svake godine sv. Misa za sv. Oca, ito na 11. listopada. Svaka čast ovom društvu! A drugim društvima neka ovo bude na poticaj da i ona što prije učine isto.

Kako su drugi narodi napredniji! Na tisuće sv. Misa u određene dane prikazuje se za sv. Oca. Ne dajmo se u tom pogledu natkriliti. Javite se što prije!

U r e d n i k.

Presveto Srce Isusovo izmirilo neprijatelje

Bilo to g. 1855. Dva isusovca: oci Basile i Carrara držali svete misije u Zadru. U to vrijeme dođe o. Basileu jedan čovjek te mu reče:

— Pomozite mi, velečasni oče, jer mi je život u pogibelji.

— U kakvoj pogibelji? upita misijonar.

— Dok sam još bio momak, nastavi taj čovjek, posvadio sam se s jednim čovjekom obližnjega sela. Pobismo se i ja ga ubih. Radi toga ubojstva odležao sam u tamnici 20 godina. Ima dvije godine, kako sam se vratio kući. Međutim obitelj onog ubijenog čovjeka neprestano nastoji, kako bi mi se osvetila. I tako sam uvijek u strahu, ne mogu naći mira ni danju ni noću. Došao sam k vama, da mi pomognete, ako je ikako moguće.

— Ako je tako, brate, odvrati misijonar, zaista ne znam, kako bih vam pomogao.

Nesretni čovjek nije prestao da moli. O. Basile obeća, da će o toj stvari govoriti s domaćim župnikom pa će učiniti sve, što bude moguće.

— Ostavite to, oče, rekao je župnik. Ne ćete uspjeti. Već su se mnoge ugledne osobe laćale toga posla, ali sve zaludu.

— Osvjedočen sam, da niti ja ne ću moći uspjeti, odvrati misijonar. Međutim sve svoje pouzdanje stavljam u moć, dobrotu i milosrđe Presvetog Srca Isusova. Uzdam se da će mi ono pomoći.

Sutradan zaputi se misijonar sa seoskim knezom u obitelj ubijenog čovjeka. Knez je nosio dvije slike: Presvetog Srca Isusova i Prečistog Srca Marijina. Slike su bile zastrte platnom.

— Ja dolazim da vas blagoslovim, vas i imanje vaše, reče o. Basile. Ili bolje: ne ću vas ja blagosloviti, već Srce Isusovo i Srce Marijino.

Nakon tih riječi otkrio je slike. Dva brata, sinovi ubijenog čovjeka padoše na koljena pred ovim svetinjama. Misijonar nastavi:

— Prije nego što vas ova Srce blagoslove, morate ispuniti nalog, koji vam po meni daju.

— O čemu se radi, oče? upita stariji brat. Mi smo pripravni na sve. Zar ne brate?

— Pripravni smo, odgovori mlađi brat.

— Dobro. Drago mi je, da ste na sve spremni. Onda čujte: Presveto Srce Isusovo želi, da oprostite ubojici svoga oca.

Istom što je misijonar izgovorio ove riječi, kad stariji, inače tvrdokorniji raskrili ruke i reče:

— Gdje je, da ga zagrlimo?

Ova nagla promjena uvelike je iznanadila sve prisutne. Misijonar dade potražiti krivca. Pun straha došao je ovaj do sobe, pred sobom pao na koljena s riječima:

— Hvaljen Isus! Smijem li unutra?

— Smiješ, odvrate braća.

Krivac na koljenima po drugi put reče:

— Hvaljen Isus! Smijem li pristupiti?

Kad braća i to dopuste, čovjek pozdravi opet sa Hvaljen Isus, i nadoda:

— Jesmo li sada izmireni?

Najstariji brat raskrili ruke te ubojicu svoga oca zagrli kao najboljeg prijatelja. Prisutni, kojih je bilo mnogo, plakali su od ganuća.

— Vi se eto pomiriste reče o. Basile. Preostaje još i jednoj i drugoj stranci da zamoli Presveto Srce Isusovo i Prečisto Srce Marijino, da im i ova Srca oproste. Ovome radi zločina, a vama radi dugotrajne mržnje.

Sve je učinjeno, kako je misijonar želio. Nakon toga iznova se ogrliše nesamo ona trojica nego i cijela porodica i rodbina, sve do najmanjeg djeteta. Misijonar ih opomene da ovako sklopljeni mir čuvaju i da vjerni ostanu Isusu i Gospi.

Pomilovani ubojica pun veselja reče misijonaru:

— Dok sam bio u zatvoru, prištedio sam nešto novca. Eto sada taj novac žrtvujem da bi se rekle svete Mise za pokojnika.

— Nipošto, reče stariji sin, naša je dužnost da se brinemo za dušu očevu. Tvoji novci neka se dadu na čast Presvetom Srcu Isusovu, od koga smo primili sada veliku milost. Nabavit ćemo lijepe okvire za obje slike pa neka se one izvjese u crkvi za vječnu uspomenu na ovaj događaj.

Prijedlog se svima svidio i bio izveden.

Prije nego što je misijonar otišao, još je jednom blagoslovio ovu kuću. Priredila se i mala gozba. Braća su posadila svoga novog prijatelja između sebe. Poslije su se ispovjedili i pričestili. Tridana kašnje kod zaključnog govora misijskog obnovili su javno svoje obećanje da će živjeti u miru.

Ne treba niti spominjati, kako je ovo sve djelovalo na one, koji su to čuli ili vidjeli. Mnogo ih je od radosti zaplakalo, mnogi se neprijatelji, potaknuti ovim primjerom, izmirili.

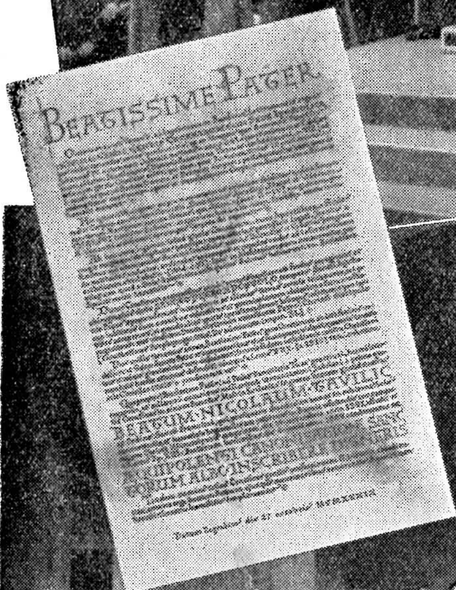
»Ja ću povratiti slogu razdvojenim obiteljima,« obećalo je Presveto Srce. Navedeni događaj jest sjajna potvrda toga obećanja.

Hrvati kod sv. Oca

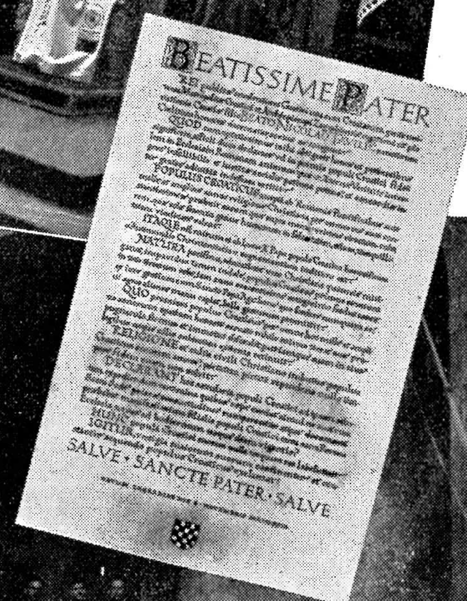

BEATISSIME PATER

BEATUM NICOLAUM TAVILIC

BEATISSIME PATER

QUOD

POPULUS CROATICUS

ITAQUE

NATURA

QUO

RELIGIONE

DECLARANT

HUIC

IGITUR

SALVE · SANCTE PATER · SALVE

Lijevo gore :
Nadbiskup Dr. Stepinac, nakon predaje predstavke hrv. biskupa, prevađa govor sv. Oca.

Kip Bl. Nikole Tavilića što ga Hrvati darovaše sv. Ocu.

Desno gore :
Nar. zastupnik Đuro Maršić predaje sv. Ocu predstavku Dra Mačeka.

Hrvatski hodočasnici nakon audijencije.

STALA DIVNA

STALA DIVNA MAJKA SVETA,
UZ KOLIJEVKU RAJSKOG CVIJETA
ISUSA PRESLATKOGA.

SVA U LJUBAV URONJENA,
KLANJALA SE UZNESENA,
RIJEČI OCA VJEČNOGA.

BLAŽENA I NASMIJANA,
GRLI SINA RAZDRAGANA,
SREĆU IZREĆ NE MOŽE.

MILUJE GA CJELOVIMA,
PJEVA SLATKO S ANĐELIMA:
SLAVA TEBI, MOJ BOŽE!

SIROTNA TI ZIPKA KRUTA,
BIJE MI TE STUDEN LJUTA
U PRIPROSTOJ ŠTALICI.

RUČICE TI UKOČENE,
A NOŽICE SVE LEDENE
NA UBOGOJ SLAMICI.

DIJETE MILO, BOŽE SILNI,
SNIVAJ, SNIVAJ SANAK DIVNI
POD OKRILJEM MAJČICE.

STO ŽIVOTA TVOJA MATI
PRIPRAVNA JE ZA TE DATI,
RAJSKA MOJA LJUBICE.

DALEKO JE KRIŽ I KRUNA,
GORKE MUKE ČAŠA PUNA,
KRUNO MOJA BISERNA.

RADI GRIJEHA PUKA SVOGA
ČOVJEK POSTA TI OD BOGA,
RUŽO MOJA KIĆENA.

SPAVAJ, SPAVAJ, ČEDO DRAGO,
TI JEDINO MAJKE BLAGO,
GOLUBIĆU ŽUĐENI.

NEBO, ZEMLJA TEBE ČASTI,
U TVOJE SU RUKE VLASTI,
KRALJEVIĆU MALENI. —

SLUŠA JOSIP MAJKU DIVNU
KAKO PJEVA BOŽJEM SINU
I UŽIVA NEBA DAR.

SAM U DUHA TAJNOJ ŠUTNJI,
U ZANOSNOJ SLATKOJ SLUTNJI
POKLANJA MU SRCA ŽAR.

SVETA MAJKO, DAJ UČINI,
DO ŽARA ME TVOGA VINI
LJUBAVI MI SLUŠAJ GLAS:

DAJ DA GORI SRCE MOJE,
ZA ISUSA, BLAGO TVOJE,
ŽIVOTA MI SVAKI ČAS.

ON JE S NEBA ZA ME DOŠO,
KROZ MORE JE BOLA PROŠO,
DA RADOSNO ŽIVIM JA.

PO NJEM BOŽJA LJUBAV SVETA
UPALILA SRCE SVIJETA
KAO SUNCE NAMA SJA.

PO MILOSTI — USPOMENI —
NJEGA, MAJKO, ČUVAJ MENI,
DOKLE TRAJE ŽIĆA BOJ.

A KAD KUCNE SMRT NA VRATA,
SUDBONOSNOG ONOG SATA
U ZAKLON ME PRIMI SVOJ.

ČISTA DJEVO SVIH DJEVICA,
NE ODVRNI SVETOG LICA,
ISUSA MI TADA DAJ.

DUŠA MOJA UTJEŠENA
UZE TIJELA RAZRIJEŠENA
U NJEMU ĆE NAĆI RAJ!

S. Renata

Anđeo sa zlatnim ključem.

Sveti Karlo Boromejski tražio je od jednog slikara da naslika smrt. Slikar je predočio smrt kao kostur, koji drži u ruci kosu.

— Šta je ovo? upita svetac. Kostur? Kosa? Ne, ne slikajte tako smrti jednog kršćanina. Smrt jednog kršćanina naslikajte kao anđela sa zlatnim ključem u ruci...

— Jeste li pripravni da primite smrt s odanošću u volju Božju? pitao je svećenik svetu Malu Tereziju.

— Ja mislim, duhovni oče, odvratila je svetica, da odanosti u volju Božju treba da se život nastavi, dok me pomisao na smrt napunja radošću.«

Pripovijeda se o sv. Franji, da je nekoliko dana prije svoje smrti pitao liječnika, što misli o njegovoj bolesti. Liječnik je izmicao pravom odgovoru pa je rekao: »S Božjom pomoću nadamo se da će biti dobro.« — »Recite mi golu istinu, odgovorio je Franjo, ja se smrti ne bojim.« — »Onda vam velim, oče, da je vaša bolest neizliječiva.« — Kad je to čuo svetac, raširio je radosno ruke i uskliknuo: »Dobro mi došla, draga sestro smrti! Neka bude Gospodin blagosloven radi naše sestre smrti, kojoj nitko ne može umaći. Hvalite i slavite Gospodina u poniznosti sva stvorenja... Teško onima, koji umiru u teškim grijesma!«

»Presveto Srce Isusovo ja se uzdam u Te!«

Istinit događaj iz krvave prošlosti u Španjolskoj.

Posebnom zaštitom Presvetog Srca izbjegao je smrti, koju su mu spremali komunisti, španjolski svećenik Ljudevit de Toledo. Sam u svojim pismima bratu opisuje, kako se upravo na čudesan **način spasao.**

Povjerena mu je bila mala župa sa 400 vjernika, kojoj je pridruženo još jedno selo od 200 duša, udaljeno nekoliko kilometara od župne crkve.

Bog je obilno blagoslovio njegov rad. Župljani se obnovili duhovno. Društva, koja su pospano životarila, opet se probudila na novi život rada i molitve. A župnik bio sretan osjećajući pomoć Božju u svom radu.

»Bura, koja se digla nakon izbora u veljači 1936. nije se u mojoj župi niti osjetila. Okruženi smo gorama, vijesti k nama ne stižu brzo, val revolucije još nas nije bio zahvatio. Kad su gorjele prve crkve u Madridu, Barceloni i drugim velikim gradovima, mi smo dobili dva lijepa kipa: Srca Isusova i Srca Marijino. Na blagoslovu tih kipova bilo cijelo selo. «

»Prve vijesti, koje su nas malko uznemirile, stigle su oko polovine srpnja. Ja sam mirno nastavio svoj posao. Međutim bura se sve jače osjećala. Dolazile vijesti o rušenju, o palenju crkava, o tamničenju i ubijanju svećenika, o progonstvu katolika... Pomislio sam: Ako se progone dobri katolici, što će onda biti s mojim župljanima?... Kad se progone svećenici, zar se mogu nadati, da će mene poštedjeti?...

»Propovijedao sam 9. nedjelje po Duhovima. U evanđelju te nedjelje piše: »Doći će dani na tebe i okružit ćete neprijatelji tvoji i opkolit će te, pritisnut će te odasvuda.« Propoviied sam svršio potičući slušatelje da očiste duše, jer tko zna, možda će Gospodin tražiti i među njima žrtava da spasi Španjolsku. Posebno sam im preporučio pouzdanje u Presveto Srce Isusovo, koje je obećalo da će svojim štovateljima biti uvijek na pomoći. Govorite često: »Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!«

»Dani, što su dolazili, bivali su sve uzbudljiviji. Čuo sam, kako su neki između mojih drugova svećenika već pali kao žrtve progona. Podnijeli su mučeničku smrt za Isusa. Zavidao sam im...

»Bolilo me, kad sam pomišljao na brojne vjernike, koji ostaju bez duhovnih pomoćnika upravo u vrijeme, kad im je njihova pomoć najpotrebnija... Ipak nisam gubio pouzdanja u Boga. Nastojao sam da se sjedinim što bolje s voljom Božjom. Međutim moram priznati, da moje pouzdanje nije bilo savršeno.

»Opasnost boljševička sve se više približavala. Na svakom koraku čulo se, kako je iz susjedstva nestalo sad ovog sad

onog župnika. Nestajalo ih na posve jednostavnn način: U selo došlo nekoliko oboružanih ljudi, tražili posvuda župnika, otjerali ga u kamijon, odvukli u koji od velikih gradova. O njima se više nije čulo. Da li su zatvoreni, da li su ubijeni?...

»Smatrajući dužnošću da spasim svoj život radi svojih župljana počeo sam misliti na sredstva i puteve. Dogovarao sam se s pouzdanijim između svojih vjernika. Poslije sam se uvjerio, kako se Bog nije služio našom mudrošću ljudskom, već me je vodio svojim putevima...

»Naš strah nije bio isprazan. 27. kolovoza čuli smo, kako su revolucijonarci u susjednom selu bacili kocke, da odaberu one, koji će u našoj crkvi spaliti slike i oltare i... ubiti župnika.

»I sada započinje za me put providnosti Božje. Neki prijatelji uvjeriše me, kako će najbolje biti da pođem u selo, koje je bilo pripojeno ovoj župi, i tu da se sakrijem kod jednog prijatelja. Pošto se zna, da tu nema župnika, valjda me tamo crveni ne će niti tražiti. Pokušajmo.

»Čim je zanoćilo, pošao sam s jednim mladićem, svojim pomoćnikom u župskim poslovima. Idući molili smo krunicu i opetovali često: »Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!« Nitko nas nije vidio, kad smo ostavili selo. I kad smo se od sela bili prilično udaljili, rekao sam pratiocu, da se vrati. Nisam htio da se radi mene izlaže pogibelji. Poslušao je. U tami nastavio sam put od nekoliko kilometara. Napokon sam opazio selo. Na ulazu u nj vidio sam ljude, za koje mi se činilo da su na straži. Da li su to stanovnici ovoga sela ili poslani milicijonari? Međutim glavno je bilo za me, da su u ovaj čas spavali. Nisu osjetili prisutnost onoga, koga su tražili, ali ga Svemogući branio.

»Što sam brže mogao, kročio sam prema kući svoga prijatelja. Pokucam. Vrata se otvore... Spavao sam vrlo slabo. Uzbuđen sam radi providnosti Božje. Osjećao sam da sam u naručaju Božjem.

»Ali kako je čovjek od prirode malodušan!... Iako sam osjećao, kako je pomoć Božja uza me, ipak se moja duša nije posve umirila. Mislio sam na pomoć ljudsku. Ipak sam se izjutra posve prikazao Bogu. Bio sam pripravan na sve.

»Što je s mojom župom? Glas se brzo pronio, da me nema. A gdje je župnik? Jer me nisu vidjeli, kako sam otišao, svašta se govorilo.

»Sutradan eto u moju župu crvenih. Došli su da traže stoku. Imali su i drugih namjera. Pošli su ravno u kuću, gdje sam bio nastanjen, i s revolverima u ruci tražili su obitelji, da im rekne, gdje sam, jer hoće da me »raskomadaju«. Rečeno im je, na koju sam stranu pobjegao. Nisu bili zadovoljni s odgovorom. Pretražili su cijelu kuću od podruma do tavana. U crkvi su spalili slike i druge dragocjenosti sileći osobe, koje su bile poznate sa svoje pobožnosti, da to gledaju.

»Dan iza toga eto ih opet u selo sa čvrstom odlukom, da pronađu župnika. Pošli su u istu obitelj. Ovaj put se zaprijetili, da će pobiti sve u kući, ako ne budu govorili. A ovi uvijek isto odgovarali, pripravni da umru prije nego bi odali moje skrovište. Crveni pošli i u druge kuće. Htjeli su što izmamiti od djece. Svuda iste prijetnje. Napokon su otišli. Prije odlaska spališe sve župske knjige. Tražili su još unaokolo. U selu su ostavili noćnu stražu.

»Kod prijatelja sam ostao više dana. I ovamo su dolazili da traže župnika, ali kako svijet ništa nije znao za moju prisutnost, nisu mogli ništa dodati onome, što su crveni znali iz moga sela. Dani što sam ih ovdje sproveo, bili su uistinu mirni, osim tu i tamo po koje uzbune. Mogao sam mnogo vremena posvetiti razmatranju. Nastojao sam, da srčano podložim svoju volju Božjem promislu.

»6. rujna eto milicijonara u ovo selo s porukom da će sutra pretražiti sve kuće. Prijatelj mi je saopćio ovu vijest. Lako se razumije njegov strah. A niti ja nisam primio te vijesti s onim mirom, koji sam očekivao nakon svojih razmatranja. Svakako nisam mogao ostati u ovom selu, a još manje u kući ovoga prijatelja, jer bi izložio pogibelji one, koji su spram mene dosada bili u tolikoj mjeri susretljivi. Napokon smo odlučili da se povratim u svoju župu i tu se sakrijem. Nikad nisam sumnjao u odanost svojih prijatelja.

»Pošao sam u 11 sati u noći. Pratio me moj prijatelj kao vidljivi anđeo Božji. Da ne naidjemo na crvene stražare, udarismo preko polja. Bio sam naoružan kao i prije: Krunicom u ruci i milim zazivom: »Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!« Prijatelj me ostavio jedan kilometar pred selom.

»Da me svakako uhvate, milicijonari su stražili na svima ulazima u selo. Ja za to nisam znao. I ovdje se upravo na poseban način pokazala zaštita Božja.

»Približio sam se prvim kućama. Opazio sam čovjeka, gdje spava. Puška, što je bila kraj njega, odavala je, da na straži. Prošao sam kraj njega. Ništa nije osjetio. Deset koraka drugi stražar. Spavao je, ali je uza nj pas, koji poče lajati. Stražar se ne miče.

»Sav u strahu došao sam do kuće, u kojoj sam se imao sakriti. Mladić iz te obitelji spavao blizu vrata. Zovnuo sam ga imenom. Odmah se probudio, u čudu me pogledao i rekao: »To vi! Propali ste! Više ne možete izmaći...

— Samo mirno, odgovorio sam mu. Nitko me nije opazio.

— Je li moguće? Cijelo je selo opkoljeno da vas uhvate, čim se približite...

— Ipak me nitko nije vidio. Dvojica, na koje sam naišao na putu, spavala su.

12 godišnji Isus u hramu.

— Svakako ste izgubljeni. Nikako živ ne ćete moći odavlje izmaći. Svijet se ovdje od vašeg odlaska uvelike promijenio. Oni, za koje se mislilo prije, da su najviše zagrijani za vaš život, sad su vaši najveći protivnici, vrebaju na vas s najviše mržnje.

»Tako je govorio taj moj mladi znanac. I ja sam vidio, kako mi je Bog konačno pokazao, da se sa strane ljudske ne mogu nadati spasenju života. Molio sam ovoga mladića da me primi i skrije, dok ne vidimo, kako će se stvari razvijati. Rekao mi je, da bi se njegova obitelj izvrgla velikoj pogibelji, jer će crveni, ovog istog dana ponovno pretražiti kuću.

»Od ljudi dakle nisam mogao više ništa očekivati. I prijatelji i neprijatelji zatvaraju mi vrata... Je li došao moj čas?... Što želi Isus od mene sada?... Jesam li određen i ja kao žrtva za Španjolsku, ili za to, da se na meni pokaže moć Božja?... Presveto Srce Isusovo, ako želiš da budem tvoja žrtva, evo me! Ako li želiš da i dalje živim na spasenje duša, onda ćeš me i štititi. Tako su me neprijatelji opkolili, čega da se bojim uza te?...

»Odlučio sam da ću se skriti u podrumu obitelji, kod koje sam stanovao. Rekao sam mladiću, neka tu obitelj poslije obavijesti.

»Pošao sam u podrum. Straha se nisam mogao riješiti. Došla je i zora kojoj se bolesnik raduje. Za me je danje svijetlo nosilo još više straha. Odavle ne ću više izaći živ. Ili bolje: Izaći ću, da umrem... Čim bih čuo kakav šušanj, čije korake, pomišljao sam da dolaze neprijatelji. Toliko sam puta, misleći da sam sigurno u njihovim rukama, potpuno predavao svoj život u ruke Božje, molio Boga da mi oprosti grijehe.

»Izjutra došla jedna žena s velikom opreznošću, da me vidi. U jednoj vreći donijela je hrane. S hranom donijela mi i ovu utjehu: Danas će progonitelji ponovno pregledati sve kuće u selu! Ne trebam niti spominjati, koliko sam straha pretrpio toga dana. Vele da je bilo osoba, koje su u madridskim i valencijskim tamnicama poludjele. Ne čudim se...

»Nekoliko koračaja od mene nalazila se moja crkva. Kakva je? Ne znam. Samo znam da su je zlikovci opustošili. Molio sam se za njihovo obraćenje.

»Ali ako bi za njihovo spasenje trebalo da žrtvuješ svoj život? čuo sam glas u duši. Ah kako mi je teško bilo tada izustiti: Pa neka bude i to! Pomisao, da bi žrtva moga života združena sa Žrtvom Isusovom ipak mogla biti na spasenje duša mojih progonitelja, ublaživala je smrtni strah, što me stiskao radi neizbježive smrti.

»I tako su polagano prolazili sati toga dana, koga ne ću nikada zaboraviti. Međutim nitko nije došao. Uvečer mi je poručeno:

— Treba odavle otići što prije.

»I zaista bilo je vrlo opasno da ovdje ostanem. Ali kuda ću. Ako pođem u selo, gdje sam već bio, sigurno ću upasti u ruke neprijateljima. Ipak sam vidio, da se ovdje ne može ostati. Izvrgao bih prijatelje opasnosti. Odlučio sam, da ću ostaviti selo. Pošli smo, kad su moji župljani legli na počinak. »Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!«

»Nismo išli nekoliko koraka, kad okrenemo glavu i opazimo iza sebe tri ili četiri stražara. Išli su istim putem, u rukama su držali svjetiljke. Nisu nam ništa učinili... Ovdje sam posebno osjetio moć zaštite Božje. Međutim nije me ostavljala želja da dadem svoj život za Isusa i za duše.

»Došao sam do prvih seoskih kuća. I sada sam, kao i kad sam odlazio iz tog sela, naišao na stražare. Stražari su i ovaj put spavali. Pomislio sam: Presveto Srce hoće svakako da ti sačuva život! Time što sam gledao smrt iz neposredne blizine, htio je Isus samo da prokuša moju velikodušnost...

»Unišao sam u kuću svoga prijatelja. Niti on nije se nadao da će me vidjeti. Osjećao je kao i ja ruku Božju. Vrlo me je lijepo primio. Da ga ne izvrgnem opasnosti, odlučio sam da pođem u župni stan, koji je davno bio napušten, a nalazio se tik uz prijateljevu kuću. Probili su kućni zid i kroz otvor davali mi hranu. S dvije vreće slame i nekoliko pokrivala napravio sam si ležaj. U ovom ću zatvoru ostati 4 mjeseca. Život mi je bio dosta miran. Uzbune bivale sve rjeđe. Duša mi se posve upokojila u ljubavi Presvetog Srca. Dobio sam i sliku Njegovu, koju sam stavio na zid. Ispod nje sam napisao velikim slovima: »Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!« Pred tom sam se slikom molio. Sve moje molitve, sva moja razmatranja kretala se

Svadba u Kani.

»Mučilo me, što ne mogu raditi. Bio sam posve blizu svojih župljana pa ipak nisam mogao ništa učiniti za njihove duše. Došla je subota, a ja nisam mogao u ispovijedaonicu. Dolazile su nedjelje, a zvona su šutjela, nisu ih zvala niti izjutra svetoj Misi niti popodne blagoslovu... Barem sam se molio za njih...

»Prošla su četiri mjeseca moga zatvora. Jednog dana eto moga prijatelja, koji mi reče, da će bolje biti, ako se preselim u njegovu kuću u gornji sprat. Ljudi su dolazili po vodu pred župni stan. Nitko me nije vidio. Svi su mislili da je kuća posve prazna. Ali ipak mogao bi tko silom otvoriti vrata župnog stana i ja bih bio u opasnosti.

»Preselio sam se iste noći. I gle! Sutradan eto mojih progonitelja. Provalili su u župsku kuću, došli u sobu, u kojoj sam stanovao, odnijeli crveno odijelo- što ga oblačili poslužnici kod svete Mise, da od njega naprave zastavu, koju izvjesiše na zvoniku... Zar se ovdje ne vidi providnost Božja?...

»Naša je vojska osvojila već nekoliko susjednih sela. Predložili su mi da pođem u krajeve slobode. Razmišljao sam. Na koncu sam pristao pouzdavajući se u pomoć Božju. Uranio sam. Zemlja slobode bila je udaljena 20 kilometara. Velik dio puta pratio me prijatelj. Išli smo preko polja, preko klisura, izbjegavali smo puteve, koji su sigurno čuvali. Nakon nekoliko kilometara bio sam silno umoran. Ali moralo se naprijed.

»Preostajalo mi još samo 5 kilometara. Oprostio sam se s prijateljem. Bio sam sam pa je i strah bio veći. Oko sedam sati izjutra opazio sam prvo selo, koje se nalazilo na slobodnom tlu,

Posve sam icrpljen. Gladan i žedan napokon sam bio u slobodi. Srce mi bilo puno zahvalnosti spram Boga. »Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!« molio sam svim žarom duše.

O susretljivosti, na koju sam naišao u zemlji slobode, suvišno je i govoriti. Na svemu hvala Presvetom Srcu Isusovom.

»Presveto Srce Isusovo, ja se uzdam u te!«

Framazun i njegova žena.

Istinit događaj.

Bilo to oko godine 1873., tako pripovijeda jedna č. s. Sv. Križa. Jedna se gospođa razboljela. Bolovala je, mislim, od sušice. Njezin muž, veoma imućan gospodin, bio protestant, a usto još i framazun. Uza sve to na molbu svoje žene dao je pozvati jednu sestru Svetog Križa, da dvori bolesnicu. Kao poglavarica odredila sam za tu službu jednu od naših mladih sestara. Nego ne potraja dugo, kad eto sestre natrag k meni. Bila je sva blijeda i zastrašena.

— Oprostite, časna majko, rekla mi je, ondje nitko ne će moći ostati. Evo što mi se dogodilo. Tek što sam unišla u kuću onog framazuna, kad on kao pomaman stao vikati: »Eno je, eno je! Daleko s onim crnim haljinama! Ja toga ne mogu gledati! Obucite druge haljine kao što nose ostale žene! A mojoj ženi da nijeste progovorili ni bijele ni crne o nebu ili paklu. Jeste li me razumjeli?

— Ja stajala i plaho gledala onu ljutu zvijer, nastavlja mlada sestra. Pa kad sam vidjela, da se taj framazun ne šali, povratila sam se, da vam to javim.

Pomislila sam, poći ću sama da vidim, što je na stvari. Čim me je framazun opazio, stane vikati kao da je sašao s uma: »Svlačite te crne haljine! Ja ih ne mogu gledati.

— Znate li šta gospodine? odvratim posve mirno. Eno tamo ulicom prolazi jedan gospodin. Zovnite ga pa mu recite, neka on svuče svoje haljine. Rado bih vidjeti, što bi vam on na to odgovorio.

Framazun kao i da ne čuje dalje viče: »A ove knjige! (Bili su to moji molitvenici). Šta će vam te knjige? Bacite to u vatru!

— Hoću, gospodine, samo dajte vi najprije bacite u vatru svoje bogumrske framazunske knjige.

Taj se čovjek obrati tada svojoj ženi, koja je blijeda nemoćno ležala, pa je upita: »Zar hoćeš ovu da imaš uza se?«

— Hoću, odvrati žena. Molim te pusti časnu sestru u miru.

Bilo to uvečer. Mrak se hvatao. Prije nego što će se framazun udaljiti i mene samu ostaviti sa svojom ženom, stao mi ovako govoriti: »Upamtite dobro, što vam kažem! Da mi niste govorili ženi o nebu niti o paklu. Inače ću vas smjesta izbaciti iz svoje kuće.

Nisam mu odvratila niti riječce. On se udaljio. Bilo gluho doba noći. Sama sam uz bolesnicu. Molila sam i šutjela. Od časa do časa čujem, kako framazun ustaje pa se potiho približava vratima, da kroz ključanicu prisluškuje.

— Baš si mudar, pomislih u sebi. Misliš da sam tako nepametna pa ću bolesnici odmah početi govoriti o paklu.

Izjutra pitao gospodin ženu, da li je zadovoljna sa mnom. Kad je ona rekla, da je vrlo zadovoljna, okrenuo se meni pa mi osorno dobacio: »Ostanite, ali zapamtite dobro, što sam vam sinoć rekao.«

Oko podne došli su liječnici. Jedan mi od njih reče: »Časna sestro, gledajte da se bolesnici podijele sveti Sakramenti, jer kako je slaba, po svoj prilici umrijet će ove noći.«

— Da se bolesnici podijele sveti Sakramenti! pomislih u sebi. U ovoj kući! Lako je to reći, ali teško izvesti. Svaki čas dolazi framazun da vidi, ne govorim li ženi o nebu ili paklu. Preslatko Srce Isusovo, Blažena Gospo pomozite!

Napokon framazunu dodijalo kod kuće. Izašao je. Možda je otišao u framazunsku ložu. Bila sam dakle sama uz bolesnicu bez svjedoka. Došao je odlučni čas. Sada ili nikada.

— Mislim, gospođo, da sama znate, kako je vaše stanje.

— Znam, časna sestro. Osjećam, kako se svaki čas približujem smrti. Domalo i ja sam proživjela svoj vijek.

— A jeste li vi, draga gospođo, uzgojena u katoličkoj vjeri?

— Jesam, sestro.

— Pa zar ne biste željela da vam se zovne svećenik?

OSIJEK: Križari radnici na mladoj Misi vlč. g. V. Šorša.

— Ah draga sestro, želim to od svega srca! Ali jao, ne da se! Šta bi na to moj muž? Sami vidite, kakav je.

— Vidim, vidim, kakav je. Nego znate šta, gospođo? Pustite muža, neka umre po svojoj vjeri, kad drukčije ne će. Ali vi treba da umrete po svojoj. Ne će on u vječnosti za vas trpjeti.

— Pravo velite, časna sestro. Kako bih rado primila svete Sakramente! Ali kako ću?... Svjetujte me, sestro!

— Nije druge, nego kad vam se povrati muž, vi ćete mu posve jasno i odlučno reći, da hoćete primiti svete Sakramente, jer želite umrijeti po svojoj vjeri.

— Joj, časna sestro, pobijesnit će, ako to spomenem.

— Uzdajte se u pomoć Presvetog Srca Isusova. Sve će se dobro svršiti.

Još jednom je bolesnica uzdahnula, a onda rekla:

— Hoću, hoću, sve ću učiniti, kako mi svjetujete. Radi se o mojoj neumrloj duši.

Što je bolesnica rekla, to je i učinila. Ja sam se za kratko vrijeme povratila u samostan. Međutim se framazun vratio kući. Žena ga zovnula k sebi pa će mu slabim glasom:

— Evo vidiš gdje umirem. Nadam se da mi ne ćeš odbiti zadnje želje.

— A što želiš?

— Najprije mi odgovori, da li sam ti bila vjerna drugarica u životu?

— Jesi, jesi. Ali šta time želiš reći?

— Hoću da te upitam, da li ćeš mi uskratiti ono, za što ću te u ime ove vjernosti zamoliti?

— Pa reci mi napokon, što želiš?

— Hoćeš li mi doista ispuniti zadnju želju?

— Hoću, samo ako mogu.

— Ja ništa ne želim, osim što je na svijetu najpravednije.

— Ali molim te, reci već jednom! Čemu me tako dugo na muke stavljaš?

— Moja je zadnja želja, da prije smrti primim svete Sakramente.

Da vam je sada bilo vidjeti framazuna! Kao da ga ljutica ujela. Skočio je na noge, drhtao na cijelom tijelu, oči mu se krijesile kao žeravice. Onda će strašnim glasom: »Ženo, ženo! Zar ovo? U svoju kuću da pustim katoličkog svećenika?! Jesi li poludjela?... A žena mu ne odgovori već ovo:

— Obećao si, da ćeš mi ispuniti zadnju želju. Ne ćeš ti za me umrijeti. Pusti me dakle da umrem, kako je za me bolje.

Dok su se oni ovako razgovarali, eto i mene. Već sam izdaleka čula buku i naslućivala, o čemu se radi. Čim me je ugledao framazun, poče se na me derati. Da sam zapalila kuću, mislim da ne bi spram mene bio goropadniji.

Posavski Bregi.

— Nisam li vam rekao, da ne smijete mojoj ženi ništa govoriti ni o nebu ni o paklu?« I drugo je koješta dobacio. Ja sam mirno stajala i šutjela. On se opet obrati svojoj ženi, koju je teški znoj oblio i suze joj niz lice tekle: »Dakle uistinu hoćeš svećenika?« — »Hoću, velim ti, hoću pod svaku cijenu.« — »A koga hoćeš? — »Nećaka nadbiskupova.«

Čim sam ovo čula, požurila sam se do samoga nadbiskupa pa mu sve ovo ispričala. Nadbiskup me sa živim zanimanjem slušao, a onda je dodao:

— Vrlo mi je žao, časna sestro, što nećak nije kod kuće. Pođite do gospodina župnika. On će to odmah urediti.

Pošla sam. Ali ni župnika kod kuće. Zamolila sam njegova pomoćnika. Bio je još vrlo mlad, a usto pobožan i čedan, nu slabašan. Izgledao kao sveti Alojzije.

Požurila sam se bolesnici, da joj najavim dolazak svećenikov. Framazuna nisam našla u sobi. Ne znam, kud je otišao. Malo iza toga ugledam s prozora svećenika. Sad će ući u sobu. Ali šta je? Čekam, čekam, a svećenik ne ulazi. Zaokupiše me teške brige. Idem da vidim.

Izašla sam iz sobe. Imam šta i vidjeti. Nisam nikad gledala, kako vuk grabi janje. Ali mislim da niti vuk ne može biti goropadniji od onog framazuna, kad je spopao mladog svećenika. Pograbio ga za ovratnik, tresao njim, vukao ga amo tamo. Bojala sam se, da će ga ugušiti. Kad sam vrata otvorila, poviče svojoj ženi: »Ovoga zar hoćeš?«

— »Hoću, a ti ga pusti u miru!« — »Evo ti ga!« Još jednom potrese svećenikom, pusti ga i povuče se usvoju sobu, gdje je i dalje bijesnio.

Bolesnica se ispovjedila i pričestila se. Bila je to zacijelo najveća sreća i najljepši dan za nju u kući bezbožnog muža. Molila je svećenika, da oprosti, što je eto i nehotice bila povodom onom nelijepom postupku sa strane njezinog muža. Svećenik ju opet tješio, da on to za zlo ne prima, da sve za Boga rado podnosi. A ja sam se molila Presvetom Srcu, da goropadni framazun pusti u miru ovoga svećenika barem za odlaska.

Framazun se više nije pokazivao do slijedećeg jutra, kada su došla dva liječnika na običan posjet. Jedan je bio katolik, drugi protestant. Očekivali su da je bolesnica umrla. Začudiše se, kad je nađoše nesamo živu, nego u kud i kamo boljem stanju. Nije im to išlo u glavu.

— Kako to da je bolesnici danas tako dobro? Što se to dogodilo s njom?

— Nije se s bolesnicom ništa izvanredno dogodilo, odgovorim, osim što je jučer primila svete Sakramente.

»Liječnici se zamislili. Jedan od njih, upravo onaj protestanat, poveo je framazuna u drugu sobu pa mu rekne: »Ako vam, gospodine, ozdravi žena, onda znajte, da to imate zahvaliti jedino Sakramentima.«

Liječnici odoše. Bila sam sama s bolesnicom. Otvore se vrata. Ušao framazun, ali posve drukčiji nego što je prije bio. Klekao je preda mnom i rekao: »Časna sestro, oprostite sve! Molim vas i zaklinjem da posve izliječite moju ženu.«

— Znate što, gospodine? odgovorila sam. Vi morate ostaviti framazunstvo. Vi morate vjerovati, kad ste eto sami vidjeli, kakvu moć imaju sveti Sakramenti.

Ustao je i zamišljen vratio se u svoju sobu. Odsada je uvijek bio prijazan prema meni. Žena mu je uistinu posve ozdravila. Liječnici nisu mogli da se dosta načude.

Tijelovo je. Čudit ćete se, ako reknem, da je i ovaj gospodin koracao uz svoju ženu u procesiji. Ostavio je framazunstvo, ali je ostao protestant. Godinu dana kašnje umro je. Žena ga preživjela.

Nije ovo jedini primjer što sam ga doživjela, kako su bolesnici upravo čudesnim načinom ozdravljali nakon primanja svetih Sakramenata.

Čitave bih dane o tom mogla pripovijedati . . .

Čitatelje Glasnika najljepše molimo, da nam pošalju adrese svojih znanaca, koji još Glasnika ne primaju. Mi ćemo im poslati besplatno na ogled prvi ovogodišnji broj, s molbom, da se pretplate na Glasnik.

Uprava

VRATIŠINEC: Dj. dr. S. I.

Vjeruj, ufaj se i ljubi!

Toma je bio marljiv radnik, ali odan velikoj mani: Volio je duboko pogledati u čašu. Uz ovu pogrješku došli su i drugi grijesi.

Sad je ležao teško bolestan. Pozvali su svećenika. Ali Toma ne će da čuje o ispovijedi.

— Velečasni, za me je sve prekasno. Meni nema oproštenja, umrijet ću kako sam i živio.

I uistinu hladni očaj zašao je u srce bolesnog Tome. Vidjelo mu se to na licu. Svećenik je osjećao, da mu je ovdje skoro uzalud govoriti o beskrajnom milosrđu Božjem, o ljubavi, koju je Gospodin Isus pokazivao posebno prema grješnicima, radi kojih je i došao na ovaj svijet, uzalud mu je bilo spominjati i žalost, koju pripravlja svojoj majci ovakvim očajem. Stoga je postavio svetu Hostiju na stol, klekao pred Isusa i počeo moliti. Toma je opazio posudicu sa Svetinjom nad svetinjama pa je upitao svećenika:

— Što je to?

— Presveti Sakramenat.

— Možete, velečasni, opet odnijeti Svetotajstvo, ja ne smijem i ne mogu primiti svete Pričesti.

— Ja sam iz daleka donio Spasitelja, i ti ga odbijaš?

— Prekasno je. Jednom sam nosio škapular Presvetog Srca Isusova . . .

Kad si nosio taj škapular, imao si vjere, ufao si se, ljubio si Boga. Pa zašto to i sada ne ćeš da učiniš?

Činjenica, da je Toma jednom nosio škapular Presvetog Srca, dala je svećeniku još jačeg poticaja da nastavi molitvu. Najedanput je bolesnik upitao smirenije:

— Velečasni, da li se uistinu bliži konac mome životu?

— Bez sumnje. Ne ćeš dugo patiti.

— Jedanput sam vjerovao u milosrđe Presvetog Srca, ali me je strah da više ne ću moći vjerovati.

— Tvoja vjera još nije mrtva ufaj se i ti ćeš se spasiti.

— Da se ufam? Zar još može biti ufanja za me?

— Jesi li možda obavio kada pobožnost devet prvih petaka? Toliki drugi obavili su i obavljaju tu pobožnost...

— Jesam, i to uz dobru volju. Ali poslije sam se podao iznova svojim zlim navikama.

— Milosrđe Presvetog Srca biti će spram tebe tim jače.

Ali Toma je izrekao još jednom svoje jadno: »Prekasno je!« Svećenik se dalje molio. Smrt se već posve približila.

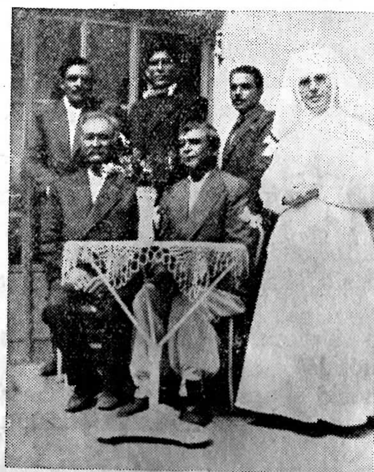
— Velečasni, šapnuo je, mislite li uistinu, da još za me ima nade?

— Gospodin ne će smrti grješnikove, nego da se obrati i da živi.

— Onda se i ja nadam, pomozite mi...

Četvrt sata kašnje stajala je duša Tomina pred sudom Božjim. Nadamo se da je bila urešena milošću posvetnom...

Možda i tebe, čitatelju, spopadaju očajne misli radi počinjenih grijeha? Pokaj se i odbaci te misli! Bog te ljubi. Isus je za te dao svoju krv. Isus ne će da propaneš. Ne gubi pouzdanja. On je oprostio razbojniku na križu, oprostio je Magdaleni, oprostio je preljubnici. Isus je rekao, da je došao na ovaj svijet radi griješnika. Grješnici imaju posebno pravo na milosrđe presvetog Srca. Nastoj da obaviš Veliku devetnicu spasa. Ako ne znaš, što je to, upitaj onoga, koji to znade. Čuvaj se svojih zlih navika. Odreci ih se iz ljubavi spram Isusa. Tvoje zle navike nose ti samo nesreću. Blago onom, koji se u svemu drži zakona Božjega. Bez Boga nema sreće. Stoga vjeruj, ufaj se i ljubi!...

Argentina: Prvopričesnici. (Vidi Vijesti).

Kako bi bio lud onaj, koji bi jedamput počeo »moderno« govoriti, da su dva i jedan četiri! Tako je i sa Božjim istinama. Dakle svi ti šuplji izgovori ništa ne vrijede. **Dužnost** je svakoga, da sluša riječ Božju. Ta dužnost istina ne obvezuje pod smrtni grijeh onako kao slušanje svete Mise, ali je ipak vrlo velika.

Svećenici, u prvomu redu biskup, župnici i njihovi pomoćnici, **moraju** propovijedati. To je naredba samoga Gospodina Isusa: »Idite po svemu svijetu i naučavajte sve narode« (Mt. 28, 19). Sveti Pavao kaže: »Ako naviještam evanđelje, ne ide me zato hvala, jer mi je to **dužnost**« (1 Kor. 9, 16). A novi crkveni zakonik zapovijeda, da se svakoga zapovjedanog blagdana mora propovijedati u svim crkvama i javnim kapelicama. Dakle, svećenici **moraju** propovijedati.

Vjernici pak moraju slušati propovijedi. Župljani su ovce svoga duhovnog pastira. Kao što će svećenici odgovarati pred Vječnim Sucem, da li su propovijedali i da li su se dobro pripravljali na propovijed, još teže će odgovarati župljani, da li su slušali te propovijedi i da li su po njima življeli. Koliko se duša izgubi, jer nisu slušali riječi Božje!

Krist Gospodin kaže: »Ne živi čovjek samo od kruha, nego od svake riječi, koja dolazi iz usta Božjih« (Mt. 4, 4). Kao što je čovjeku potreban kruh kao tjelesna hrana, tako je potrebna i to još potrebnija hrana duše, a to je riječ Božja.

Osim toga propovijedi su osobito u današnje vrijeme potrebne radi **strašnoga neznanja** mnogih u vjerskim stvarima. To je neznanje upravo grozno i kod ženskih i kod muških, a navlastito kod tako zvane inteligencije i kod radništva. To neznanje vide najbolje svećenici kada vjenčavaju i kada ispovijedaju. Pa to nije ni čudno. Kao djeca ne uče dobro katekizma, kasnije ne idu na propovijedi, ili ako idu onda ne slušaju, nego se razgovaraju, okreću, ogledavaju, smiju, šale. Kakva im je onda korist od propovijedi? A pobožnih i vjerskih časopisa i knjiga ne čitaju; u svojoj okolici čuju samo zlo, a malo ili ništa dobra i poučna. Tu ću vam iznijeti samo jedan primjer. Kod jednoga vjenčanja zapita župnik radnika-novoženju: »Tko je Isus Krist?« Mladoženja se jako začudi na to pitanje. Tada mu reče župnik: »Ali to ćeš ipak znati, jer to zna svako dijete.« Tada radnik odgovori sasma ozbiljno: »U ovomu mjestu ima preko 2.000 radnika pa tko bi ih sve poznavao.« On je eto mislio, da je Isus jedan od ljudi iz toga mjesta.

Zar to nije strašno? A kad bih ja vas, muževi i mladići, gospođe i gospojice, zapitao nekoliko lakih stvari, bi li mi pravo odgovorili? A što je još žalosnije, baš ovi, koji ne pznaju vjere i njezine nauke, ovakvi udaraju na nju.

Zato je vrlo žalosno, kad mnogi katolici ne će da idu na na propovijedi. Krist Gospodin kaže: »Tko je od Boga, riječi Božje sluša. Radi toga ih vi (Židovi i t. d.) ne slušate, jer nijeste od Boga« (Iv. 8, 47).

1 *Mače: Sa proslave Križarskog Dana.* — **2** *Prvopričesnici u Tijesnu.* — **3** *Hrvatski Leskovac: † Katarina Tesar, štovateljica Presvetog Srca.* — **4** *Posavski Bregi: Djevojačko društvo Srca Isusova sa preč. župnikom i dobročiniteljem Matom Karasićem.* — **5** *Djevoj. društvo Srca Isusova u Oštrcu.* — **5a** *Čuntić: Križari.* — **6** *Noskovci: Križari.* — **7** *Križarsko Bratstvo u Oštrcu.* — **8** *Čađavica: Križari.* — **9** *Dne 18. listopada svečano je proslavljen Križarski Dan u Zagrebu. Slika predstavlja križarske stjegonoše fotografirane iz zraka.* — **10** *Križari iz Mandaljene i Dubrovnika.* — **11** *Na proslavi Križarskog Dana u Zagrebu prisustvovalo je oko 12.000 naroda, osobito seljaka. Prisutni su bili vjerski i politički vođe Hrvatskog Naroda.* — **12** *Molve: Križari.* — **13** *Na Križarski Dan u Zagrebu stupalo je ulicama 4.000 Križara, a mnogi od njih u uniformi. Taj nastup Križara uplašio je komuniste i framasune.* — **14** *Donja Dubrava: Djevoj društvo Srca Isusova.* — **15** *Mlinarić Ivan seljak iz Palanjka uzor-povjerenik Glasnika Srca Isusova već punih 30 godina. Glasnik mu se ovim javno zahvaljuje.* — **16** *Križaričke zastave u Zagrebu na veličanstvenoj proslavi Križarskog Dana.*

OPASKA: Mi objelodanjujemo slike svega što je katoličko, samo ih treba nama poslati i neka budu jasne i oštre.

SVAKA HRVATSKA KUĆA TREBA DA DOBIVA GLASNIK I KALENDAR SRCA ISUSOVA

Ne klevetaj

U jednom našem gradu živi obrtnik. Čestit čovjek, miran, dobar radnik. Posao ide i on pošteno prehranjuje ženu i djecu. Ne dira u nikoga i nema s nikim ništa. Jednoga dana stiže na policiju tužba protiv njega radi uvrede kralja. Policija šale ne zna, pozove obrnika preda se. Sastavi tužbu i predaje ga višem sudu. Leži čovjek u zatvoru jedan, dva dana. Nitko ništa. Prošla tako i dva mjeseca, o njemu nitko računa ne vodi. Osušio se čovjek, posijedio od muke. Žena kuka, djeca plaču, posao propade. Prvi se mjesec žena još nekako snašla, ali kasnije sve gore. Kuća prazna. Djeca plaču, hoće kruha a u matere nigdje ništa. Plače čovjek u zatvoru ko dijete, ni kriv ni dužan.

Prošla dva duga mjeseca. Sudac zove na prvo preslušavanje. Glavni svjedok priznaje, da obrtnik nije ništa kazao protiv kralja. Obrtniku odlane. Vidio krivac ubijena i uništena čovjeka, sažali mu se i sve poreče. Ali drugi svjedoci drže. Nešto su i oni čuli pa hoće sada da izrabe. Neka čovjek plati i mi ćemo šutjeti. Hoće da piju krv nevina čovjeka. S njima upro i državni odvjetnik. Ne pušta ni on. Sudac ureče drugo ročište. Pozvat će još nekoje svjedoke.

Vraća se čovjek u svoju tamničku ćeliju. Malo mu je lakše. Sinula neka nada, da će brzo izaći iz ove jadne kuće. Nažalost nije tako bilo. Drugo ročište nikako da dođe. Sad nema jednoga, sad nema drugoga svjedoka. Čovjek sjedi i zdvaja. Već su i četiri mjeseca prošla od prvog preslušanja. Ljeto je, pritisla vrućina. Još je gora ona unutarnja muka. Svaki dan dolazi bijedna žena i sve gore vijesti nosi. Jadna djeca pošla kojekuda, da nađu koricu kruha. Propao poso a sad eto propala i djeca. Obrtnik da poludi. Moli, traži, zaklinje, da se njegova stvar dovrši. Sve ništa ne pomaže. Zatvor srca nema.

Ne može više da podnosi. A što da radi? Bog visoko, car daleko. Pomoći od nikud. Lati se onog najgorega. Poče da gladuje. Već 14 dana ništa ne prima. Baš ništa, ni jela ni pića. Osušio se ko trn, propo, gotov mrtvac. Umrijet će a ni kriv ni dužan. Propast će on i sva obitelj.

Sad se gane sud. I počne rasprava. Gledaju, što su učinili od čovjeka tužni oni svjedoci, klevetnici. Nitko ga sada ne tereti i sudac ga oslobodi. Nakon šest mjeseci zatvora. Izlazi iz tamnice. S punim grudima udiše zrak slobode. Lakše mu je ali samo na čas. Žena ga vodi kući na garište njegove sreće i na pusto ognjište mile obitelji. Jedva jedvice izdrža jadnik. Sve uništeno radi klevete.

A zašto sve to? Tko je kriv? Nema ljudski zakon da to kazni. Ali ima Božji. Bog ne ostaje nikome dužan. Plaća, kad On hoće i kako On hoće, ali plaća sigurno. Ne veli uzalud u sv. Pismu »kojom mjerom mjerite, onom će vam se vratit«. Vratit će on sam svim klevetnicima. Stoga čuvaj se i »ne reci nikad kriva svjedočanstva.«

M.

Sluga Božji Petar Barbarić

ŽIVOTOPISI

Osim mnogih i raznih članaka, što su izašli u nas u hrvatskim časopisima i u drugim zemljama u raznim jezicima tiskani su i životopisi Sluge Božjega Petra Barbarića u raznim jezicima i to: 2 hrvatska izdanja (1900 i 1937) i 2 njemačka (1901 i 1910); po jedno talijansko (1904), madžarsko (1905), češko (1906) i slovensko (1911). Evo ih:

PETAR BARBARIĆ. Hrvatski uzor-mladić. Napisao Ante Puntigam D. I. Sa slikama. Mala osmina str. 205. Zagreb. Tisak i naklada Antuna Scholza; 1900.

PETER BARBARIĆ, ein Jüngling nach dem Herzen Gottes. Von Anton Puntigam, Priester der Gesellschaft Jesu. Druck und Verlag von Fel. Rauch, Innsbruck 1901.

Un fiore dei Balcani ossia PIETRO BARBARIC. Vita di un giovane studente fatto secondo il cuore di Gesù — scritta dal Padre Antonio Puntigam d. C. d. G. e tradotta da M. A. religiosa Orsolina. 8⁰ str. 307. Modena. Tip Pontifica ed arcivescovile dell' Immaculata Conceptione. 1904.

A Kongregáció Virága. Irta: Puntigam Antal S. I. Atdolgozta: A. Pécsi hittudomány — Hallgatók. Szent-Pál Tarsulata, 8⁰ str. 206. Tisz József Kőnyvngomda. 1905.

Láska za lásku. Životopisny obraz dle charvatského PETAR BARBARIČ od A. Puntigama českému lidu napsal Venceslav Kronus, 8⁰ str. 211. R. Promberger Olomouc 1906.

Himmelwärts. PETER BARBARIĆ — ein Studentenleben aus der Herzegowina. Von Anton Purntigam, Priester der Gesellschaft Jesu. Zweite Auflage. Durch 19 Bilder illustriert, 8⁰ str. VIII. 302. Innsbruck 1910. Druck und Verlag von Fel. Rauch.

PETER BARBARIČ, vzoren hrvaški mladenič, vzor mladeničem slovenskim. Hrvaško spisal P. A. Puntigam, S. I. Na slovenščino preložil J. B. mala 8⁰ str. VIII. 215. Ljubljana 1911. Izdalo uredništvo »Bogoljub«. Tiskala Kat. tiskarna.

Ante Puntigam D. I. PETAR BARBARIĆ 1874.—1897. Drugo prošireno izdanje priredio Miroslav Vanino D. I. Velika 8⁰ str. VIII. 309. Zagreb 1937.

MILOSTI PO ZAGOVORU PETRA BARBARIĆA

601. Senj: Ozdravljenje moje dobre majke od teške bolesti D. K. — 602. Karlovac: Sretno završio školu. N. N. — 603. Bošnjaci (đak. bisk.): Ozdravili otac i kći. J. L. — 604. Donji Andrijevci (đak. bisk.): Veliku milost dobio. K. Đ. — 605. Zagreb: Osobite milosti primila. J. M.

— 606. Starigrad na Hvaru: Ozdravljenje ruke, noge i živaca. B. I. — 607. Križišće (senj. bisk.): U očajnim prilikama pomoć. A. M. — 608. Križevački Kraljevac: U važnoj potrebi pomoć. M. Đ. — 609. Donji Andrijevci (đak. bisk.): Mnoge milosti, osobito dvije. H. B. — 610. Moravice (senj. bisk.): Ozdravio od plućne bolesti. P. V. — 611. Zagreb: Muž mi se iza dugo, dugo vremena ispovjedio i pričestio. N. N. — 612. Koprivnica: Osobita pomoć. N. S. — 613. Fojnica (saraj. nadb.): glavobolja prestala. B. T. — 614. Sopje (zagreb. nadb.): Velika materijalna pomoć. T. i M. G. — 615. Dobila namještenje. A. K. — 616. Lovrečan kod Zlatara (zagr. nadb.): Osobitu pomoć iskusio. I. H. — 617. Kolan na otoku Pagu: Mnoge primljene milosti i hitna pomoć u nevolji. F. M. — 618. Virovitica (zagr. nadb.): Pomoć kod ispita. N. N. — 619. Zagreb: Neobična pomoć mome sinu kod mature, koju je s uspjehom svršio. J. S. — 620. Bijelo Brdo kod Dervente (saraj. nadb.): Moja kći Marija potpuno ozdravila, nestalo sasvijem strašnih bolova u koljenima. R. Š. — 621. Mihovljani (zagreb. nadb.): Ozdravila noga i grčevi prestali. G. T. — 622. Novska (zagreb. nadb.): Sin moj Marijan ozdravio. K. J. — 623.—626. Busovača (saraj. nadb.): Sačuvana od operacije. T. M. — Oslobodila se glavobolje K. V. — Ozdravljenje. J. J. — Bolest u glavi prestala. S. V. — 627. Kostrena sv. Barbara (senj. bisk.): Kći ozdravila. M. G. — 628. Split: Pomoć u bolesti. P. R. — 629. Krapina (zagreb. nadb.): U raznim prigodama pomoć. M. T. — 630. Zagreb: Izbjegao tešku i pogibeljnu operaciju P. B. — 631. Đurđevac (zagreb. nadb.): U raznim potrebama pomoć D. V.

ZAKLADA SLUGE BOŽJEG PETRA BARBARIĆA

Nastavak prinosa te imena plemenitih darovatelja od 5. IX. 1939:

95. A. Vitković Zagreb 100.—, 96. A. Lelis Čepin 50.—, 97. K. Winkler Kukujevci 20.—, 98. Dr. A. Gahs Zagreb 100.—, 99. M. Glavičić Senj 50.— 100. R. Šimić Subotica 10.—, 101 M. Bobina Otočac 25.—, 102. L. Beyer Ljubljana 50.—, 103. A. Koščica Olib 50.—, 104. D. Fabris Split 10.—, 105 Marko Opurišić Nakovo 15.—, 106. A. Vitković Zagreb 100.—, 107. Isusovci Travnik 10.—, 108. M. Proštenik Varaždin 20.—, 109. L. i M. Kokol Split 100.— 110. F. Sirište Travnik, 111. R. Čorkalo Šibenik 20.—, 112. Školske sestre Novi Sad 20.—, 113. I. Krist Podravska Moslavina 20.—, 114. S. Debeljak Travnik 10.—, 115. I. Valjato Kraljevica 30.—, 116. M. Vitković Zagreb 100.—, 117 V. Vimaj Dalj 15.—, 118. M. Vukelić Zagreb 100.—, 119. Prof. B. Katalinić Otočac 50.—, 120. S. Šintić Zagreb 50.—, 121. V. Pekarek Đakovo 15.—, 122. N. N. Baška, otok Krk 25.—, 123. M. Sekret Sarajevo 20.—, 124. K. Kolarek Čazma 30.—, 125. I. Božičević Jastrebarsko 10.—, 126. V. Trušček Valpovo 15.—, 127. B. Dorčić Omišalj 20.—.

Bog platio svim plemenitim darovateljima obiljem svojih milosti na zagovor Sluge Božjeg Petra Barbarića.

Adresa za prinose: ček. rač. 1219: Nadbiskupsko Bogoslovno Sjemenište — Zaklada Petra Barbarića — Sarajevo.

PITANJA i ODGOVORI

Iz adventističkih i dvokršteničkih krugova dolaze nam neki upiti, na koje ćemo samo ovaj put odgovoriti, jer su naši katolički čitatelji »Glasnika« dovoljno prosvijetljeni u tim pitanjima i vjerskim istinama.

Odakle znamo, da ima čistilište na drugom svijetu?

Već zdravi razum lako uviđa, da ništa, što nije posve čisto, ne može doći u nebo. S druge su strane vjerni mrtvi mila djeca Božja, koja će se potpuno spasiti »kao kroz vatru«. I objava Božja Staroga Zavjeta (2. Makab. 12, 46.) jasno nam svjedoči za čistilište, kolikogod inovjerci prigovarali ovim knjigama Svetoga Pisma.

Otkada su počeli krštavati malu djecu? Petar je krstio odrasle ljude.

Otkada je Isus najpreču potrebu krsta za spasenje isticao (Iv. 3, 3... Mat. 28, 19), počeli su krštavati i djecu. Svakom je kršćanskom povjesničaru dobro poznato, da su crkveni starješine novorođenu djecu ne samo krštavali, nego i valjano pričešćivali pod prilikom vina, što jednako na istoku kao i na zapadu, sve do drugog kršćanskog tisućljeća, premda su znali, da ta Pričest nije potrebna, jer ta djeca nisu mogla sagriješiti, dok nisu došla k razumu. Ali sveta Pričest nužno pretječe sveti krst, bez kojega nijedan drugi sveti sakramenat ne vrijedi. Uostalom već Origen († 254) jasno svjedoči za »apostolsku predaju« krštavanja djece, pa i sv. Grgur Nazijanski († oko 390) u posebnom govoru (40, n. 28) ističe potrebu krsta za djecu, kojima je život u ono ranoj dobi vazda više manje u pogibelji.

Gdje se nalazi izjava Božja, da se smiju graditi kipovi u crkvi i proglašivati sveci?

Tkogod je samo malo zavirio u povijest istočnog bizantinskog carstva, znade također koliko su se svi istočni sveci (osim Eusebija cezarejskog, koji nije ni svetac već poluarijanac) borili za svete slike i sa svetim Ivanom Damašćanskim branili vjersku istinu o velikoj duhovnoj koristi štovanja tih svetih slika. Isti Bog, koji je apostole nadahnuo, da mjesto subote svetkuju u Novom Zavjetu nedjelju ili dan Gospodnji (Otkrivenje 1, 10), uputio ih je također, da ukinu privremenu starozavjetnu zabranu o rezanju i štovanju svetih slika. Otkada je nestalo pogibelji krivog i poganskog obožavanja tih slika. Ako na istoku vjernici vole svete slike štovati nego masivne kipove, to ipak ne mrze ni na kipove, gdje nema pogibelji obožavnja. — Proglašivanjem svetaca Papa vrši i pokazuje svoju nepogrješivost u stvarima vjere i ćudoređa, napose obzirom na činjenicu, da su ti sveci na nebu, i da ih možemo spasonosno zazivati i nasljedovati. Puninu te vlasti vrši Papa na temelju prvenstva, što mu ga je Isus svečano obećao i podijelio. (Mat. 16, 18; Iv. 21, 15...).

Sveti Marko na svršetku svog evanđelja (16, 15—18) opisuje izaslanje apostola po svem svijetu i čudesne znakove, po kojima će vjernici Novoga Zavjeta utvrditi svoju vjeru. Pošiljač ovih pitanja želi, da mu se taj svršetak protumači. Neka on vjeruje Kristu Gospodinu i neka se utvrdi u pravoj vjeri čitajući n .pr. uz »Djela Apostolska« čudotvorni život sv. Franje Ksaverskog i drugih svetih i čudotvornih katoličkih vjerovjesnika.

Što se tiče nametljivih raznašača nekih knjiga i časopisa »Preporod«, »Samarićanin«, »Život i Zdravlje«, čitatelji »Glasnika« neka se drže pravila Kristova: »Spoznat ćete ih po plodovima.« Dobra voćka rodit će dobrim plodom. Čuvajte se svakog bezvjerskog i nemoralnog štiva, čuvajte se adventističkih naklapanja!

NAŠI POKOJNI PRETPLATNICI:

Eifinger Antun, Zagreb; **Firanj Mihajlo**, Sombor; **Horvat Vinka**, Osijek **Jurić Nina**, Split; **Kanešić Ljubica**, Varaždinske Toplice; **Kešić Agneza**, Mohač; **Kos Katarina**, Brestača; **Majer Tonka**, Split; **Marčić Franca**, Sigetec; **Marošević Stipan st.**, Nuštar; **Perin Marija**, Ludbreg; **Srkulj Danica**, Ludbreg; **Verzotti ud. Petrica**, Blato na Korčuli; **Vicić Katarina**, Valpovo.

Pokoj vječni daruj im, Gospodine!

VIJESTI

BAŠKA DRAGA: Djevojačko Društvo. Već se odavna nijesmo javile u našem milom Glasniku, koji nas svakog mjeseca razveseljava i obnavlja nam naš duhovni život. Nastojimo revno vršiti svoje dužnosti. Svakog prvog petka prisustvujemo sv. Misi i pristupamo sv. Pričesti. Članice kite crkvu i peru crkveno rublje. Mnogo nas je zadužio naš bivši župnik vlč. g. Viktor Pičuljan svojim nastojanjem, da župu duhovno i materijalno obnovi. Bio nam je tri godine župnik, a sada ga je Biskup poslao u Rim na više nauke, a nama je poslao vlč. g. Nikolu Ilijića, koji je već osvojio naša srca. Neka nam ga Bog poživi dugo godina u našoj sredini. Kata Tomašić, glavarica

DONJI VIDOVEC: Katolička Akcija. Naša djevojačka Katolička Akcija broji 70 članica, od kojih 40 prima Glasnik Srca Isusova. Sastanke imademo svake prve nedjelje u mjesecu. Kod sastanka drži nam vrlo pobudne nagovore naš revni župnik preč. g. Petar Lichtenberger. On je u našoj župi osnovao društva Katoličke Akcije također za muževe i mladiće. Svako društvo već ima svoj barjak.

LUN - Dalmacija: Ovdašnje Djevojačko Društvo odlučilo je, da dade svake godine 11. listopada čitati sv. Misu za našeg sv. Oca Papu. Elizabeta Rumešić, glavarica

LASTVA DONJA. Nek se i sa krajnjeg juga hrvatske nam domovine čuje jednom od nas glas. Naše se Djevojačko Društvo povećalo brojem, a sve članice redovito dolaze na sastanke. Redovito se svakog mjeseca ispovijedaju i pričešćuju. Natječu se u ukrašivanju crkve i oltara. U naknadu za psovke, kojima se vrijeđa Presv. Srce Isusovo, prikazale smo 500 sv. Pričesti.

Ono što je našem društvu još manjkalo, to je bio vanjski znak — barjak. Stale smo sabirati milodare, i eto smo dočekale radosni dan posvete zastave. Zastavu su izradile čč. Sestre sv. Križa u Hercegnovom s puno ljubavi i susretljivosti, pa im i ovim putem izričemo svoju hvalu. Na prvu nedjelju listopada, kad Lastovljani slave Gospu od Ružarja, bio je svečani blagoslov našeg barjaka. Taj smo se dan sve pričestile, a s nama i kuma barjaka gđa Anka Nikolić. U 10 ½ dočekale smo kumu pred crkvom, glavarica društva pozdravila je kumu i predala joj kitu cvijeća. Kuma se zahvalila društvu, upraviteljų i članicama. Zatim je u crkvi vlč. g. župnik Don Pero Bokarica obavio crkveni obred posvete barjaka. Slijedio je svečani Tebe Boga hvalimo i svečana sv. Misa. Poslije podne kod svečane procesije naš se barjak prvi puta ponosno vijao. Ivović Kate, glavarica

MARCOS JUAREZ: Rad hrv. Milosrdnica u Južnoj Americi. Evo što piše č. S. Onezifora iz Argentine: »U našoj bolnici imamo mnogo prilike za lijep apostolat. 10. lipnja o. g. primilo je kod nas pet bolesnika prvu sv. Pričest. Jedan je imao 45 godina, dvojica po 20, a dvojica po 13. Prvog petka u rujnu opet smo imali prvopričesnike, koji su imali 59, 50, 25, 20 godina. Uredili smo i jedan brak, koji je bio 17 godina bez Božjeg blagoslova. Bude takvih slučajeva puno. Dolazi nam mnogo ljudi, koji nemaju najosnovnijih pojmova o vjeri. Brinući se za njihovo tjelesno zdravlje postaramo se i za njihove duše, koje su upravo željne vjere. Prilažemo i sliku jedne skupine naših prvopričesnika.«

SV. NEDJELJA na Hvaru. Dne 3. XI. preminula je ovdje okrepljena sv. Sakramentima umirućih revna članica Djevojačkog društva S. I. Lucija Paršić u 18. g. života. Revno je vršila svoje dužnosti. Mnoge dobrotvorne i vjerske priredbe u mjestu bile su većinom njezino djelo. Mrtvo joj tijelo pratila su sva društva našeg mjesta. Nad otvorenim grobom oprostila se od pokojne Lucije njena drugarica Marija Plenković ganutljivim govorom. — Pokoj vječni daruj joj, Gospodine! Jelica Plenković, glavarica

KNJIGE

Dragutin Kukalj: **»Služba ministranata« izdanje naklade OM-Ka u Senju. Stranica 156.**

Bez ove knjižice ne bi smjela biti nijedna naša župa, nijedna škola, nijedno katoličko društvo. Danas kad se tako pohvalno među nama budi liturgijski pokret, koji ide za pravima shvaćanjem života Crkve, treba prije svega priručnika, koji će nam razjasniti najosnovnije obrede. Ta knjižica nije samo prikladan i upravo potreban priručnik za naše male ministrante, nego i za sakristane, kao što ga se može preporučiti svim vjernicima. A i mnogi će svećenik — vjeroučitelj ili župnik — naći u ovoj knjižici dragocjenu pomoć.

»Za stare pravice« naslov je knjižici, što ju je napisao Stjepan Gorupić, a izdana je nakladom Jeronimskog Svijetla, kao knjižice po dinar. U knjižici ima više slika i zemljovid.

Pisac zanimivo prikazuje seljački socijalni pokret u Hrvatskoj od 16. vijeka, u kojemu je centralno lice Matija Gubec. Populariziraju se tu rezultati novijih istraživanja i pokazuje, kako je kod seljačkog ustanka god. 1573. sudjelovalo seosko svećenstvo, te kakvu je ulogu imao tadanji ban biskup Drašković.

ZAHVALNICE

Uredništvo će objaviti samo punim imenom potpisane zahvalnice, ali će u Glasnik staviti samo početna slova imena, osim ako bi tko izričito tražio drugačije.

Zagreb: U susjednoj zemlji, u kojoj vlastodršci svim silama nastoje da zatru vjeru Kristovu, nalazio sam se u teškom položaju, i kad sam već skoro svu nadu izgubio, da ću se uopće spasiti od tamošnjih strahota, kada mi je bilo najteže i kad svi razlozi pravde i zakonitosti nijesu koristili, obratio sam se žarkom molitvom Presvetom Srcu Isusovom. Molio sam ustrajno i moje su molitve u najtežem času bile uslišane. — Danas, kad se opet nalazim u svojoj domovini, za koju sam mislio, da je neću više nikada vidjeti i kad sam i opet sa svojim milima živima i zdravima, izvršujem svoje obećanje i javno zahvaljujem za svoj spas Srcu Isusovu, komu nek bude sva slava i čast na vijeke! **Dr. J. R.**

Babina Greda: RK ozdravljenje. **Bajmok:** VJ uspjela operacija. **Bakarac:** OB uslišanja. **Banjaluka:** AB pomoć u velikoj nevolji. **Beograd:** MV razbijene klevete i vraćeno namještenje. — LJO ozdravilo oko. — BP bolest prošla bez operacije. **Berkasovo:** VG Pomoć kod ispita. **Bjelovar:** RS milosti. **Bilibrig:** LM unuci ozdravile oči. **Bos. Gradiška:** VC obustavljen premještaj i dobiveno imenovanje. **Brig:** MK zdravlje. **Brušane:** MR očuvani od ubojničke ruke. **Crikvenica:** KŠ sretan porod. **Domagović:** FF obraćenje muža. **Draganlug:** PJ namještenje. **Drenovci:** AŠ ozdravile oči. **Dvorišče:** GA milosti. **Eagle River:** NMK pomoć u neprilici. **Glina:** ozdravio muž od teške bolesti. **Gor. Jelenska:** MH po sudu liječnika samo Božjom pomoći ozdravila. **Grabrovnica:** BK ozdravljenje. **Gradišćak:** JM milosti. **Grbaševac:** primljene milosti. **Jajce:** JA mnogobrojne milosti. **Kamenica:** MH sin maturirao, muž se sretno vratio iz vojske. **Karlovac:** BL uslišanje. **Komletinci:** MŠ pomoć u nevolji. **Koprivnica:** JM tri velike milosti. **Koprivn. Bregi:** MK uspjela operacija i uspjeh u gospodarstvu. **Križevci:** CI zdravlje i druge milosti. **Ljubljana:** HE sin sretno položio ispit. **Mali Bukovec:** MG vraćeno zdravlje. **New-Brighton:** BK pomoć u bolesti oka. **Novigrad:** KG ozdravljenje muža. **Osijek:** IB primljena milost. NT više milosti. **Novigrad:** KG ozdravljenje muža. **Osijek:** IB primljena milost. NT više milosti. TP uslišanje. **Petrinja:** AŠ uslišanje. **Podr. Podgajci:** P mnoge milosti. **Sali:** BS primljene milosti. **Sarajevo:** EH više uslišanja. **Slav. Brod:** SM Milosti. KV nađena izgubljena stvar. MM sin usprkos bolesti svršio razred. **Subotica:** JM primljene milosti. **Sunja:** NN velika milost po zagovoru bl. Tavilića. **Sušak:** (Sv. Matej): AM milosti. **Vareš:** AM sretno uspjela operacija i dijete spašeno od smrti. **Vinagora:** CM primljena milost. **Vinica:** BŠ pomoć pri teškom porodu i u teškim časovima. **Virovitica:** primljena milost NN. **Vrbanja:** TĆ pomoć u velikim neprilikama. **West-Sivan** (Australija): MD primljena milost. **Zagreb:** PG sretno i odlično položen ispit. AB pomoć u potrebama. AM ozdravljenje od teške bolesti. SŠŠ mnogo primljenih milosti. AL uslišanje. FL primljene milosti. PT sretno položen ispit. SM brzo uslišanje. JC uslišane molitve.

DOMAĆICE

i očevi obitelji sjetiće se za svoga života bezbroj preparata za masažu, ali tko je jednom isprobao preparat

ALGA

ZA MASAŽU

taj svoj dom nije ostavio bez ALGE, savjetovao je poznanicima samo preparat ALGA.

Danas nema obitelji koja ne poznaje ALGU, koja ne preporuča ALGU gdje je potrebna masaža.

Kroz zadnjih 30 godina znanost je zabacila mnoga sredstva za masažu. Kroz zadnjih 30 godina ALGI nema zamjene.

Nema obitelji bez preparata ALGA.

Preparat ALGA dobiva se svuda 1 boca Din 12.—. — Gdje nema, naručite na adresu:

LABORATORIJ ALGA, SUŠAK

VEMA KUĆNA MAST

Nema danas porodice bez kućne masti »VEMA«. »VEMA« kućna mast upotrebljava se kod lišajeva, uboda, ogrebotina, provaljenih čirova, prišteva, opeklina, vodenastih mjehurića, uopće kod rana bilo na kojem mjestu tijela.

Majke, i Vi kod nejake djece namažite mjesta upaljena od mokraće kućnom mašću »VEMA«. Znakovi upalenja nestaju preko noći.

1 kutija VEMA masti Din 12.—. — Poštom šalje:

LABORATORIJ ALGA, SUŠAK

5 kutija Vema Din. 60.—.

MILAN PAVELIĆ D. I.:

POD OKOM GOSPODNJIM

Još na samrti želio je pokojni pjesnik da mu djelo izađe, te čini dobro i zanosi ljude u krajeve ljepote, dobrote i sreće, diže srca za sve veliko, lijepo i plemenito kao što se njegovo dizalo. A ova je zbirka to kadra činiti u punoj mjeri. Nije to lako svakidašnje stihotvorstvo, nego prava umjetnička poezija, puna misaone snage, silnih osjećaja i zanosa, čistog pjesničkog jezika i najveće savršene forme. Nisu to na brzu ruku nabačene misli, nego zrelo smišljena umjetnost, dotjerivana i klesana često godinama. Zato je među tim pjesmama tako snažnih, da nekoje spadaju među prve naše umjetnine. U njima opijeva on svoje misli i osjećaje i užas svjetskog rata — zato su baš i danas aktuelne — onda lične borbe i kidanja mlada srca u težnji za višim idealima. I zemaljskim čežnjama prikazuje ljepotu i sreću službe Božje, vjerskih svetinja i svih prirodnih i ljudskih vrijednosti, a sve to pravim umjetničkim sredstvima i načinima.

Na koncu je knjige kratak no nada sve zanimljiv pjesnikov životopis s bogatim duševnim razvojem i životom punim djela.

Knjiga ima 128 str., a naručuje se kod Uprave »Glasnika Srca Isusova«, Zagreb I/147, a stoji s poštarinom meko uvezana Din. 15.—, ukoričena Din. 25.—.

Produlji si život!

Život se može produljiti, bolesti se mogu spriječiti, bolesni izliječiti, slabi ojačati, nestalni učvrstiti i nesretni učiniti sretnima!

ŠTO STOJI IZA SVAKE BOLESTI ?

Oslabljenje živaca, potištenost, gubitak dobrih prijatelja ili svojih bližnjih, razočaranost, strah od bolesti, loš način života i mnogo drugih razloga.

ZADOVOLJSTVO

najbolji je liječnik! Imade puteva, koji Te mogu dovesti do dobrog raspoloženja, oživiti Tvoju ćud, ispuniti te novim nada, a ovaj put prikazan je u jednoj raspravi koju svatko tko ju zatraži, dobije odmah i

POSVE BESPLATNO!

U ovoj maloj priručnoj knjižici rastumačeno je, kako se mogu u kratko vrijeme i bez zapreka u radu živci i mišićje ojačati, umornost, loše raspoloženje, rastresenost, oslabljenje pamćenja, neraspoloženje za rad i bezbroj drugih pojava bolesti popraviti i odstraniti. Zahtjevajte ovu raspravu, ona će Vam pružiti mnogo ugodnih časova.

Poštansko sabirno mjesto:

ERNST PASTERNACK, BERLIN, S. O. Michaelkirchplatz 13. Abt. 115.

DAROVI

Za obnovu Svetišta Srca Isusova u Zagrebu: Balija Ivan 10 d; Baričević Marica 3 d; Bedeković Hermina 8 d; Bilek Marija 40 d; Curić Martin 50 d; Dolenčić Irma 20 d; Halik Emilija 50 d; I. B. Osijek 25 d; Klemenčić Zora 50 d; Kurtić Elizabeta 20 d; Ljubešić Marija 10 d; Luketić Marija 100 d; Markotić Josip 75 d; Marula Dora 20 d; Milić Antun 20 d; N. N. Tuzla 100 d; Pasovsky Delfina 50 d; Pleše Ljubica 10 d; Ružman Nada 5 d; Sižšte Franjo 26 d; Srkulj Sofija 100 d; Štok Marija 5 d; Šuput Josefina 3 d; Ugrin Vicenco 30 d.

Za sv. Mise: Benaković Jelena 15 d; Božin Manda 50 c; Coleković Luca 100 d; Čošić Marta 20 d; Ferketić Julijana 40 d; Gasparich Ana 2 dol; Girtler Milka 600 d; Hudolin Paulina 20 d; Jakovac Jakov 5 dol; Kešer Augusta 30 d; Kokanović Marija 20 d; Krmpotić Danica 5.80 dol; Marula Dobra 20 d; Matešić B. S. 2 dol; Mikolinac Juro 2 dol; Miloš Stanislava 30 d; Mohorić Terezija 110 d; Restović Katica 50 c; Rudan Marija 10 d; Ružić Cecilija 1 dol; Šuković Danica 20 d; Tomaševski Karolina 20 d; Tomljanović Katarina 1 dol; Valičevich Marko 6 dol; Viner Emil 50 d; Vinski Stephen 1 dol; Vlainić Mara 10 d; Živoder Matija 20 d.

U čast Srcu Isusovu: Benac Tonica 10 d; Beretić Antun 20 d; Dunaj Ana 20 d; Horvat Marica 10 d; Hudić Stjepan 8 d, Hunić Valent 10 d; Janez Suzana 10 d; Jelavić obitelj 8 d; J. P. Zagreb 15 d; Knežević Ruža 20 d; Kotarić Manda 10 d; Kova ev Marin 20 d; Kovačević Anka 5 d; Krizmanić Marica 50 d; Lipar Jana 5 d; Marković Mare 10 d; Mogus Juraj 1 pez; Petrović Pavica 10 d; Simončić Anka 10 d; Skok Marija 30 d; Sudarević ud. Mira 20 d; Šanperović Mari 10 d; Šantić Kate 15 d; Šimec Roza 20 d; Varga Amalija 100 d.

U čast Srcu Isusovu i Marijinu, Gospi Lurdskoj, sv. Josipu, sv. Tereziji Malog Is. i Petru Barbariću: Levojević Barica 50 d; Miler John 1 dol; N. N. Nova Gradiška 25 d; Šijak Marija 20 d; Šorić Katica 50 d; Švelinger Ana 20 d; Tomljanović Katarina 1 dol.

Za raširenje Glasnika Srca Isusova: Benaković Jelisava 10 d; Blazina Karlo 3 d; Božić Božena 20 d; Drušković Dr Franjo 20 d; Hunski Elza 30 d; Jandraković Roza 1 dol; Jurić Marija 50 d; Korić Fanika 5 d; Krmpotić Danica 20 c; Ledinek Franjica 10 d; M. P. Gračani 5 d; Mađer Franjo 1 dol; Marjanović Terezija 10 d; Markov Dr Marko 5 d; Mataić Vjekoslav 8 d; Matković Georg i Mary 1 dol; Molnar Gizela 10 d; Bubanj Renka 10 d; N. N. Varaždin 100 d; Novačić Luka 10 d; S. K. Kuzminec 10 d; Sižište Franjo 43 d; Sorić Berta 20 d; Srećec Štefica 100 d; Stegnišek Marija 25 d; Valičevich Marko 1 dol; Vidov Marija ž. Mate 20 d; Winski Stephen 3 dol; Volek Katica ud. 8 d; Wurzberg Antun 100 d; Ž. K. Krk 20 d.

Za kruh sv. Antuna: Albrecht Anka 10 d; J. B. Osijek 25 d; Kokanović Marija 30 d; Markolić Josip 25 d; Marković Terezija 10 d; Patarić Martin 50 d; Planinić Marija 50 d; Valičech Marko 3 dol; Vučevac Vilma 5 d.

Za fond beatifikacije Petra Barbarića: A. M. i M. M. 10 d; A. O. Kašina 20 d; Božić Božena 30 d; Celik Vera 100 d; Dulić ud. Marka 50 d; F. M. Krk 30 d; Kotarac Mande 10 d; Ledinek Franjica 10 d; Mikolinac Juro 1 dol; N. N. Virovitica 30 d; Šorić Katica 10 d; Špiranec Ljubica 30 d; Thury Julijus 10 d; Waldvogel Magdalena 100 d; Valičevich Marko 1 dol.

Za vječno Svijetlo i nakit oltara sv. Josipa: Car ud. Jelena 6 d; Crljenjak Ivana 10 d; Mikolinac Juro 2.50 dol; Valičevich Marko 1 dol.

Za Malo Sjemenište u Travniku: Mogus Juraj 2 pes.

Orlovskoj Gospi: Hovel Ankica 20 d.

Za Svetišta u Ludbregu: Bačnar Darinka 20 d.

KALENDAR APOSTOLSTVA MOLITVE

SVAGDANJE PRIKAZANJE:

Božansko Srce Isusovo! Ja Ti prikazujem po bezgrješnom Srcu Marijinu sve molitve, djela i trpljenja ovoga dana u naknadu za naše uvrede i na sve one nakane, na koje se Ti neprestano prikazuješ na oltaru. Osobito Ti ih prikazujem za sv. Crkvu, sv. Oca Papu i za sve potrebe, koje su ovoga mjeseca i dana preporučene članovima Apostolstva molitve. Amen.

•

OPROSTI ZA ČLANOVE APOSTOLSTVA MOLITVE:

Potpuni oprost jednog petka po volji, i još jednog dana po volji odabranog. Na dan pomirovne sv. Pričesti. Na blagdan mjesečnog zaštitnika.

•

OPROSTI ZA ČLANOVE BRATOVŠTINE PRESVETOG SRCA ISUSOVA:

Potpuni oprost prvoga petka i nedjelje, i još jednog po volji odabranog dana.

•

GLASNIK SRCA ISUSOVA
S dopuštenjem crkvene oblasti izdaju mjesečno Isusovci u Zagrebu - Urednik: Filip Mašić D. I. - Izdavač i vlasnik: Kolegij Družbe Isusove u Zagrebu A. Alfirević D. I. - Uprava: Zagreb I. 147. Palmotićeva 31. - Broj ček. računa: 33896. - Cijena: 15 d. - dol. 8 lira - 2.50 pengo. - Tiskara Glasnika Srca Isusova A. Alfirević D. I. Zagreb.

SIJEČANJ 1940

OPĆA NAKANA:
Opće i posebne nakane sv. O. Pape

MISIJSKA:
Kršćani u misijskim zemljama odijeljeni od prave Crkve.

•

POSEBNE NAKANE ZA SVAKI DAN:

1 P NOVA GODINA. Mir u svijetu.
2 U Ime Isusovo. Naknada za psovke.
3 S Genoveva. Čednost u nošnji.
4 Č Tito. Pobjeda Božjih prava.
5 P Telesfor. Pobožnost Presv. Srcu.
6 S BOGOJAVLJANJE. Misije među poganima.

---

7 N SV. OBITELJ. Hrvatske obitelji.
8 P Severin. Redovnički podmladak.
9 U Julijan. Zimska pomoć sirotinji.
10 S Agaton. Naš episkopat.
11 Č Higin. Povjerenici Glasnika.
12 P Ernest. Katolička štampa.
13 S Leoncije. Čednost i mjera u zabavama.

---

14 N 2 PO BOGOJAVLJ. Hilarije. Majke.
15 P Pavao. Zvanja za kontemplativne redove.
16 U Marcel. Ljubav prema Papi.
17 S Antun. Smisao za pokoru.
18 Č Stol. sv. Petra u Rimu. Krivovjerci
19 P Marija. Nepravedno progonjeni.
20 S Fabij. i Sebastijan. Kat. vođe.

---

21 N SEDAMDESETNICA. Agneza, Čistoća mladeži.
22 P Vincencije. Darežljivost sirotinji.
23 U Rajmund. Svetost u ženidbi.
24 S Timotej. Odanost vjeri.
25 Č Obraćenje sv. Pavla. Židovi.
26 P Polikarp. Članovi apost. molitve.
27 S Ivan Zlatousti. Propovjednici.

---

28 N ŠEZDESETNICA. Petar N. Umirući.
29 P Sv. Franjo Sal. Kat. pisci.
30 U Martina. Djevojačka Društva S. I.
31 S Ivan Bosko. Naši Salezijanci.

•

OPĆA NAKANA U VELJAČI:
Vjerski mir među narodima.

MISIJSKA:
Narodi, koji ne priznaju Otkupitelja.